

1001 ROMAN

SAYI: 18

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NEŞRİYAT MÜDÜRÜ :

TANSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ :

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günü
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ :

Altı aylığı 26 sayı 399 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES :

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon : 23714

Çıkaran : TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER :

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

ÖLÜM CASUSU
Roman

ASİL LORD
Hikâye

BUGÜNÜN HÂRİKALARI

Resimli Bilgi

BİR SORU
Resimli Bilmece

SABU
Portre

MAVİ DAHLİA
Film Hikâyesi

DAĞ KARTALI
Resimli Roman

İKİ KİŞİ İDİLER
Hikâye

(Kapaktaki resim : Film hi-
kâyemize aittir.)

26 Ağustos 1946

SİNEMA Aktüalitesi

ELLİBİR DEFA

Simdiye kadar oniki sene içersinde yaşlı aktörlerden Samuel S. Hinds beyaz perdede tam ellibir defa yargıç rolüne çıkmıştır. Sevimli ihtiyar ekseri filmlerinde baba olur.

DOST OLDULAR

Birlikte «Güvenilecek A-jans» isimli bir casus filmi çeviren Lauren Bacall'le Charles Boyer çok iyi anlaşır.

yorlar. Charles güzel yıldız sahne aralarında Fransızca öğretiyor. Onların çalıştıkları seti arada bir Lauren'in kocası Humphrey Bogart da ziyaret ederek Boyer'le sar- ranç maçları yapıyor.

15000 LİRA

Başrollerinde iri vücutlu Sonny Tufts'la kısa boylu Veronica Lake'in oynadıkları «Miss Susie Slagle» filminde eski devirlerdeki bir doktor okulunun laboratuvarlarını yapmak lâzım gelmiş. Paramountcular bu işe Dr. Benjamin Sacks'ı tâyin etmiş. A- damcağız tam altı ay çalıştıktan sonra dört laboratu- varın dahili dekorunu hazırlamış. Film kumpanyası sade kimya aletleri için onbeş bin lira masraf yapmıştır.

KAVGA EDİYORLARMIS

Birlikte «Bahriyelinin Ka- rısı» isimli bir film çeviren June Allyson'la Robert Wal- ker bir daha birlikte film çe- virmemeğe karar vermişler- dir.

Sızan dedikodulara bakılırsa iki yıldız birbirleriyle hiç ge- çinmiyorlar boyuna kavgâ ediyorlarmış.

ESKİ OTOMOBİLLER

20th Century-Fox stüdyo- larında Fred MacMurray'la Lynn Bary'nin birlikte gevir- dikleri «Yüzbaşı Eddie» fil-

minde tam otuzdört tane es- ki model otomobil gözüküyor. Her iki yıldız bu otomobille- ri birlikte idare ediyorlar. Filmde Lloyd Nolan da rol almıştır.

Cevat yavaşça başını uzatarak içeri baktı. Burası geniş ve lâboratuvara benzeyen bir yerdi. Doktor Şayner, ileride bir masanın başında, arkası kapiya doğru dönük olarak, ayakta duruyordu. Sûratle içeri girip saklanmak lâzımdı. Yoksa doktor onu görürse herşey mahvolurdu.

Fakat işin aksiliği şurada idi ki içeri girse bile kapiyı nasıl kapiyacaktı? Bunun merdiven başındaki gibi içeriden tutumağı yoktu.

Düşünmeğe vakit yoktu. Cevat Altan hemen içeri süzülde. Fakat içeri girmesiyle kapının ardından, kendiliğinden kapanması bir oldu. Doktor Şayner birdenbire geri döndü:

— Hoş geldiniz dostum! diye gülmüşü.

Elinde iri bir otomatik tabanca tutuyordu.

— Komiklik yapmağa fâlan kalkmayın. Bogninizi patlatırım, dedi.

Tabanca ile masanın önündeki duran bir iskemleyi işaret etti:

— Oturun bakalım.

Cevat bir bakışta tama-
miyle doktorun elinde oldu-
ğunu anladı. Herifin emirle-
rine körü körüne itaatlen
başka çare yoktu. İskemleyi
çekerek oturdu. Doktor da
masanın arkasındaki koltuğa
yerleşti. Elindeki tabancayı
bir an bile bırakmıyordu.

— Buraya nasıl geldiniz?
diye sordu.

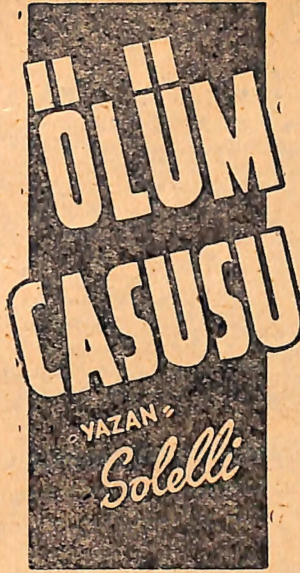
Cevat büyük bir serinkan-
lılıkla:

— S 9 heşeyi itiraf etti, de-
di.

Doktor Şayner'in çelik gi-
bi serf yüzü bir an karıştı.
Dudakları titrer gibi oldu,
sonra sanki bir şeyler öğren-
mek istiyormuş gibi Cevat'ın
yüzüne dikkatle baktı. Bir
iki dakika sükût oldu.

— Yalnız o mu yakalandı?
diye sordu.

Cevat Altan bir dostuna
anlatmış gibi haydetlerin
nasıl yakalandıklarını, işine
gelmiyen bir iki noktayı, ya
atlıyarak veya değiştirerek
anlattı. Doktor dudaklarını r-

★

Resimleyen: SURURİ

sıarak onu dinliyordu. Cevat
sözünü bitirdiği zaman:

— Peki buraya nasıl gir-
diniz? diye sordu.

Cevat Altan hiç çekinme-
den onu da bütün tafsilatıyla
anlattı. Bir iki saniye konu-
şmadan durdular. Cevat sanki
bir dostunu ziyarete gelmiş
gibi etrafı gözden geçiriyor-
du. Doktor birdenbire ciddi
ve emreder gibi:

— Ne istiyorsun diye sor-
du.

Cevat gayet serinkanlı:
— Hiç, dedi. Biliyorsunuz,
şu malûm cinayet serisini ay-
dınlatmağa çalışıyorum.

— Bir gün başına gelecek
tehlikeyi düşünmedin mi?

— Düşünmesem bugün bu-
rada olmazdım herhalde aziz
doktorum.

— Buraya ne yapmağa
geldin?

— Delil toplamağa... Ma-
lûm ya gazeteciyiz. Birbiri-
mizi atlatmamız, heyecanlı
havadisler bulmamız lâzım.

Doktor dudaklarını bü-
kerek heyecanlı bir şekilde
gülmüşü:

— Burada tümen tümen
heyecanlı havadis bulacaksi-
niz. Ama korkarım ki yazma-
ğ vaktiniz kalmıyacak. Her-
halde yüksek zekânızla daki-
kalarınızın sayılı olduğunu
hissetmişsinizdir.

— Biraz sonra polisin bu-
raya geleceğini söylersem?

— Polis burasını bulamaz.
Bulsa da beni yakalayamaz.
Eğer kapana kısımış bir kek-
lik gibi yakanacağını umu-
yorsan aldaniyorsun. Kosko-
ca bir çeteyi idare eden, po-
lisin hâlâ çözemediği çeşitli
cinayetleri hazırlayan doktor
Şayner, yahut asıl adıyla
Erik Pomer herşeyi evvelde
düşünüp ona göre hazırlan-
mıştır dostum. Polis buraya
gelse bile senin ölüntü bula-
cak. O zaman da ben bura-
dan kilometrelerce uzakta o-
laçağım.

Cevat sol elini aşağı kaydı-
rarak oturduğu iskemlenin ö-
nünü tutmağa çalışıyordu.
Doktoru huylandırmadan is-
kemleyi eliyle kavramağa
muvaffak olursa kurtuluşun
yüzde ellisini garantilemiş o-
lacaktı.

— Pek katı konuşuyorsun
doktor!

— Her işi bilerek yaptığ-
ım için kendime itimadım
fazladır.

Cevat birdenbire iskemleyi
altından çekerek doktorun
yüzüne doğru fırlattı. Fakat
doktor da tetik duruyordu.
Birdenbire ateş etti. Cevat
sağ omuzundan vurularak ye-
re yıkıldı. Doktor da iskemle
ile birlikte arkaya devrilmiş-
ti. Fakat çabuk kendini to-
pıyarak ayağa kalktı ve yu-
varlandığı yerde kıvrılan
Cevat'ın üstüne atılarak kol-
larını arkaya kıvrırdı. Çelik
gibi kollarıyla onu yerden
kaldırdı. Odanın bir kenarına
götürdü. Oradan aldığı bir
iple bileklerini bağladı. Son-
ra bir sandalyeye oturarak
ayaklarını da sandalyeye bağ-
ladı. Yüzü, gözü sıyrılmıştı.
Cebinden çıkardığı mendiliyle
yüzündeki kanları siler-
ken:

— Bunun cezasını sana

pek pahalı ödeteceğim dostum, dedi. Bütün işlerime burnunu soktun. Bu yetişmiyormuş gibi ta buralara kadar geldin. Seni nasıl öldüreceğimi şimdi göreceksin.

Duvâr kenarındaki bir dolabı açtı. İçinden ufak bir şişe ile bir şırınga çıkardı. Şırıngaya şişedeki mayiden bir parça koydu. Sonra Cevat'ın yanına yaklaştı.

— Bu, bizzat Afrika'dan getirdiğim ve yetiştirmekte olduğum muayyen bir yilandan çıkarılan zehirdir. Bundan bir santimetreküp kadar bir insana şırınga edilirse ne olur bilir misin? Evvelâ tahammül edilemeyecek bir ateş kaplar. Yanar, bunılır. Bu sıcaklığa tahammül edemez. Avazı çıktığı kadar bağırmağa başlar. Sonra müthiş ıstıraplar içinde kıvrana kıvrana ağzından köpükler gelir ve bu acılar içinde ölür.

Şırıngayı bir eliyle tutuyor, öbür eline aldığı bir çakı ile Cevat'ın kolundaki ceketini, gömleğini yırtarak derisini meydana çıkarmağa çalışıyordu. Her şeye karşı serinkanlılığı elden kaçırmıyan Cevat belki ilk defa büyük bir paniğe tutulmuştu. Gözleri korkudan büyümüş, bütün vücudu titriyordu. Omuzundaki kurşun yarasının verdiği acıyı duymuyordu bi-

le. Doktorun şırıngayı tutan elinin koluna yaklaştığını görünce çabalamağa başladı. Fakat doktorun gayet kuvvetli eli bağlı kolunu sınıksız yakalamıştı. İğneyi batıracaktı!

Birden boğuk ve hafif bir zil sesi duyuldu. Doktor olduğu yerde durdu. Kasları çatıldı. Bir an duruladı. Sonra Cevat'ı bırakarak masaya doğru yürüdü. Elindeki şırıngayı masanın üstüne koydu. Arkasını döndü. Duvarındaki bir dolabı açtı. Dolabın içinden ayrıca bir kutu meydana çıktı. Kutunun birkaç düğmesi vardı. Doktor bunlardan bir ikisini çevirince, kutudan radyoya benzer sesler duyulmağa başladı. İlk boğuk boğuk gelen bu sesler gittikçe vazıhlaştı. Cevat bu seslerden birini tanıdı. Bu Cakson'un sesiydi:

— Doktoru görmek istiyoruz, diyordu.

— Tekrar ediyorum efendi.

dim. Doktor burada değil. Bu gece gelmedi.

Bir gürültü oldu. Bir ses:

— Kenara çekil, dedi.

Arkasından diğer bir ses:

— Sam şu herifi yakala, dedi.

Birkaç ayak sesi birden duyuldu.

Doktor sinirli bir şekilde güldü. Cevat'a dönerek:

— Dostlarınız evimi bastılar azizim, dedi.

Sonra birdenbire dolabı kapıyarak masanın gözlerini açıp kapamağa, içlerinden bir şeyler almağa başladı. Bunları bir küçük valizin içine doldurdu. Duvara gömülü bir kasayı açtı. İçinden bir yığın para çıkarıp valize attı. Valizi kapadıktan sonra Cevat'ın yanına geldi. Ayaklarını gözdü. Omuzundan yakalayarak ayağa kaldırdı:

— Yürü! diye emretti.

Doktor Şayner bir eline valizi aldı. Öbür elinde de tabanca tutuyordu. Odanın

Doktor sinirli bir şekilde güldü. Cevat'a dönerek :

— Dostlarınız evimi bastılar azizim, dedi.

bir köşesine gelince durdu. Valizi yere koydu. Duvarın bir noktasına dokununca, bir kapı açıldı. Karşısına ka-ranlık bir dehliz çıktı. Dok-tor yine:

— Yürü! Emrini verdi.

Doktor tabancayı cebine koymuş, eline bir elektrik fe-neri almıştı. Bununla önleri-ni aydınlatıyordu. Dar yoldan epey ilerlediler. Tahminen beş yüz metre kadar gittik-ten sonra doktor:

— Dur! dedi.

Yine duvarın görünmiyen bir noktasına bastı. Birden tepelerinde bir gıcırtı oldu. Demir bir merdiven yere in-di. Doktor valizi yere bıraktı. Cevat'a yardım ederek onu yukarı çıkardı. Sonra aşağı inerek valizi aldı.

Burası küçük bir garajdı. İçeride bir spor otomobili ve bir de yük kamyonu duru-yordu. Doktor, Cevat'ı kam-yonun gerisine, dört, beş bi-don'un yanına bindirdi. Ka-pısını kapadıktan sonra ken-disi de şoför mahalline geçti. Motörü işletti, Kamyonu iki metre kadar yürüttükten son-ra garajın kapısı kendiliğin-den açıldı. Anlaşılan kam-yonun tekerleklerinin değdiği yerde garajın kapısını açıp kapamağa mahsus otomatik bir tertibat vardı. Doktor kamyonu yola çıkardıktan sonra bütün hızıyla sürmeğe başladı. Fakat bir kilometre kadar ancak gitmişlerdi ki, Cevat bir kaç düdüğün öttü-

ğünü duydu. Kamyon daha ziyade hızlandı. Cevat bir a-rahalık dışarıdan «dür» sesleri duyar gibi oldu. Ardından bir iki tabanca patladı.

Kamyon olanca hızla u-çuyordu. Biraz sonra arkada canavar düdükləri ötmeğe başladı. Cevat dikkat kesildi. Düdükler durmadan ötüyor-du. Şu halde doktorun kam-yonda olduğunu farketmişler, takip ediyorlardı. Kamyonun yük yeri kapalı olduğu için Cevat bir şey göremiyordu. Fakat kamyonun müthiş bir şekilde sallanmasından, son süratle uçuğunu anlıyordu. Bu gidis勒 doktor, takip e-denlerin elinden kurtulacaktı.

Cevat'ın yanında duran variller benzin bidonları idi. Genç adamın aklına bir şey gelmişti. Bu tehlikeli bir şey-di ama, bile bile ölüme git-mekten daha ehvendi herhal-de... Arkadan bağli ellerini oynata oynata çeketinın kib-rit cebindeki çakmağını çı-kardı. Sonra arka cebinden mendilini de aldı. Çakmağı açtı. Fitile benzin veren mi-nik deponun kapağını çıkar-dı. İki, üç damlalık benzini mendilin bir ucuna döktü. Bunlar tamamlandıktan son-ra sürümlerle bidonlardan bi-rine yanaştı. Bidonun arka-sında boş bir sandık duru-yordu. Bunu yanına çekti. Mendili sandığın dibine ilis-tirdi. Sonra çakmağıyla men-dili ateşlemeğe çalıştı. Bir iki defada muvaffak olamadı. Nihayet üçüncüsünde yaka-bildi. Sonra bidona daya-narak ayağa kalktı. Sallana-rak kapıya yanaştı. Arkasını dönerek elleriyle kapıyı açtı ve kamyonun bir virajı dön-mesini bekledi. Tam o sırada yıldırım gibi giden kamyon-dan kendisini boşluğa, yana doğru fırlattı.

Arkadan gelen otomobil-lerden biri korkunç gıcirtılar çıkarak durdu. İçindekiler-den ikisi inerek Cevat'ı oto-mobile aldılar. Ellerini gözdü-ler. Cevat baygındı. Yere düş-menin verdiği sersemlikle kendinden geçmişti. Biraz sonra bir diğer otomobil da-

ha geldi. Yanlarında durdu. Bunun içinde Cakson'la Val-ter vardı. Cakson Cevat'ı gö-rünce polislerden ikisine:

— Siz onu derhal en yakın hastahaneye götürün! Em-rini verdi.

NETİCE

Cevat, ertesi sabah ayıldı-ğı zaman kendini bir hasta-hane odasında buldu. Omu-zundaki kurşun çıkarılmış, vücudundaki bütün yaralar sarılmıştı. Bir parça iyice idi ama, yine on, onbeş gün yat-madan hastahaneden çıkamı-yacağını hissediyordu.

Bir gazete istedi. Hastaba-klıcı gazete bulmağa giderken kapıdan Valter girdi. Sevinç-le Cevat'ın yanına koştu:

— Geçmiş olsun dostum, diye bağırdı. Ucuz kurtuldun. Seni bir daha göremeyeceğim, diye o kadar korkmuşum ki, az kaldı peşinden ahrete gel-mek için ben de pasaport çı-kartacaktım.

— Görüyorsun ki henüz bu dünyadan ayrılmaya niye-tim yok.

Valter, cebinden bir gazete çıkardı. Birinci sahifesini çar-saf gibi açarak Cevat'ın yü-züne tuttu:

— Bak, dedi. Macerayı bü-tün tefferruatıyla yazdım. Yal-nız aslan payını tabiatıyla Cakson'a bıraktık. Bu sabah bütün gazeteler atladı. Gör-me öyle büyük bir heyecan yarattı ki... Sekreteri görme-liydin. Sevincinden ağzı ku-laklarına varıyordu. Utanma-sa beni öpecekti. Biraz son-ra seni ziyarete gelecek. A-dameacağın hakkı da var ya. Bütün servetini verse böyle güzel bir yazı bulamazdı.

Kapı açıldı Cakson içeri girdi. Bir iki hoş beşten son-ra ikisi de birer iskemle çe-kip Cevat'ın yanına oturdular. Cakson tahammül edemedi.

— Nasıl oldu da durup dururken doktordan şüphe-lendin Cevat! diye sordu.

Cevat gülünsemeğe çalış-tı:

— Nasıl oldu da siz de doktorun evini basmağı akıl ettiniz? dedi.

— Evvelâ sen anlat, sonrasını biz tamamla-
rız.

Cevat, yavaş yavaş anlatmağa başladı:

— Garajdaki içtima-
da reisin plâkta konu-
şan sesini dinlerken içi-
me bir kurt girmişti.
Sesi boğuktu. Değişti-

— Yürü! diye emretti.
Dr. Şayner bir eline va-
lizini aldı. Öbür elinde
de tabanca tutuyordu.

rilmeğe çalışıldığı aşıkardı. Fakat bazı kelimelerde hep aynı garip şive, kulaklarımı tırmalıyordu. Ben bu sesi bir yerde daha işitmiştim. Ama nerede? Bir türlü bulamıyordum. Siz beni S 9 un elinden kurtarıncıya kadar, bu sesi nerede işittiğimi bir türlü bulamadım. Nihayet sizden ayrıldıktan sonra, birdenbire aklıma geldi. Bu Dr. Şayner'in sesiydi! O da aynı kelimeleri kendine mahsus bir şive ile talâffuz ederdi.

Bu şüphe bana pek korkunç geldi. Bir türlü inanamıyordum. Doktor hakkında bazı tanıdıklarımın malûmatına müracaat ettim. Kimse bir şey bilmiyordu. Yalnız onun bir köşkü olduğunu öğrendim. Köşkte tahkikat yapmaya karar verdim. Fakat ne bulacaktım? Bilmiyordum. İşî talihe bıraktım.

Cevat bir an sustu. Kuru-
yan dudaklarını diliyle ıslattı.
Sonra köşke nasıl girdiğini,
doktorun eline nasıl düştü-
ğünü anlattı:

— Buraya nasıl geldin?
diye sorduğu zaman tamamen

blöf yapmaya karar verdim ve S 9 un her şeyi itiraf ettiğini söyledim. Bu onda birdenbire aksi tesir yaptı. Her şeyi açığa vurdu.

Cevat bundan sonra başından geçenleri, kamyonatanlayışına kadar tafsilatıyla anlattıktan sonra:

— Peki siz nasıl oldu da doktorun evini bastınız? diye sordu.

Cakson cebinden bir mektup çıkardı:

— Şu zarfın üstünü oku, diye Cevat'a doğru tuttu. Zarfın üstünde Dr. Şayner'in adıyle köşkünün adresi yazılı idi.

— Bu zarf S 9 un yakalandığı zaman yazdığı zarftı. O zaman üzerinde başka bir adres vardı. Sonra tahkik etmek maksadıyla zarfla mektubu cebime koymuştum. Unutmuşum. Ertesi akşam aklıma geldi. Elimi cebime attım. O ne?. Zarf yine aynı zarftı. Fakat üzerindeki adres tamamen değişmiş ve o tanımadığım adres yerine, bu sefer doktorun adresi meydana çıkmıştı. Derhal yazı

mühassısını çağırttım. Kısa bir tetkikten sonra şunu söyledi:

Zarfın üstüne i' birden yazılmış. Adresi gizli mürekkeple yazılmış. Bu mürekkep yazıldığı zaman bembeyaz olurmuş. Ancak dört beş saat sonra meydana çıkarmış. Öbür mürekkep de yazıldıktan dört beş saat sonra yavaş yavaş kaybolur ve silinirmiş!..

Demek ki S 9 bütün olup biteni bildiren mektuplarını Reise böylece yolluyordu. Mektubu postaya atarken alâlede bir adres yazıyordu. Mektup kutuda adres değiştiriyor ve doktorun evine gidiyordu. Mektubun içi şifreli idi. Onu çözmeğe uğraşmadım. Bana lâzım olanı öğrenmiştim. Derhal yanıma kâfi miktarda adam alarak doktorun evini bastım. Köşkün civarını ve yolları da tutmağı ihmal etmedik. Bütün yol-

lara otomobilli polisler koyduk. Her geçeni bilâistisna durduracaklar ve kontrol edeceklerdi.

Biz evde araştırma yaparken, bir kamyonun bütün ihtarlara rağmen durmadan yıldırım gibi şimale doğru gittiğini haber verdiler. İhtiyat olarak köşke bir kaç adam bırakarak derhal kamyonun peşinden saldırdık. Sen kamyonun atladıktan biraz sonra kamyon büyük bir gürültü ile infilâk etti. Yanına vardığımız zaman Dr. Şayner ölmüştü. Bir valiz içinde bir sürü para ile evrak bulduk. Bu evrakta «Ölüm Cemiyeti»nin bütün âzalarının isimleri ve hesabına çalıştıkları yabancı devletle yapılan muhaberat vardı.

Cevat yerinden doğrulmağa çalıştı:

— Şu halde şimdi herşey açıkça anlaşılıyor demek. Dr. Şayner eskidenberi burada «Ölüm Cemiyeti»ni kurmuş bulunuyordu. Bir nevi casus teşkilâtı olan bu cemiyet onun direktifleriyle işliyordu. Şayner, âzaların hiç biriyle temas etmiyor, doğrudan doğruya bunlara plâklara doldurduğu emirleriyle talimat

veriyordu.

Cakson, Cevat'ın sözünü kesti:

— Plân dedin de aklıma geldi. Şayner'in köşkündeki gizli odayı ve orada plâk doldurduğu aleti ve bir de radyo merkezi bulduk.

Cevat sözüne devam etti.

— Doktor Şayne» doğrudan doğruya S 9 la temas ediyordu. Fakat S 9 da onu şahsan göremiyor, ancak onunla muhaberatla bulunuyordu.

İlk cinayet bu çetenin en mühim âzası olan sahte Milyoner tarafından işlendi. Kâhyayı da o öldürdü. Onu yakalayacağımız zaman doktor orada idi. Unutmayın ki o bizden evvel gelmişti. Vaziyeti bulandırmak için suyu zehirledi. Sonra Milyonerin yakalanacağını anlayınca onu avucuna sakladığı zehirli bir iğne ile öldürdü. Böylece iş sağlama, bağlanmış oluyordu. Sahte Milyoner, Reisin kim olduğunu biliyordu. Son dakikada bunu da söyleyecekti. Fakat ömrü vefa etmedi. Söyliyemeden öldü.

Doktor Şayner ondan sonra Frederik Keyt'i öldürmeğe karar verdi. Onu niçin öldü-

recekti? Bunu hâlâ bilmiyoruz. Fakat onu öldürmek için çok garip ve tehlikeli bir yol seçti. Bunu niçin bu kadar zorlaştırdı. Daha kolay ve tehlikesiz bir şekilde öldüremez miydi? Hayır... Yaptığı cinayetler ve çevirdiği entrikalar onu o kadar şamartmıştı ki, kimseden çekinmiyordu. Haşmetini bir kere de bize göstermek istedi. Öyle ki polislerle sarılan binada, biz de hastanın yanında bulunduğumuz halde, evvelce haber verdiği anda Keyt'i öldürecek. Böyle bir cinayetin doktor Şayner gibi bir adama vereceği emsalsiz gurur ve zevki düşünün!. Fakat burada iş düşündüğü gibi olmadı. Aksi gitti. Ondan sonrası da aşağı yukarı malûm.

Kapı açıldı. Hastabakıcı girdi:

— Affedersiniz, dedi. Hastayı fazla konuşturmasanız daha iyi olur.

Cakson'la Valter kalktılar. Kapıdan çıkarlarken Cevat arkalarından sesleniyordu:

— Valter... Arada sırada bizim kapıcıya Cakson'un pirolarından götürür. Adamcağız tütünsüz kalsın!.

S O N

CANAVAR DOKTOR

ÇEVİREN:
SOLELLİ

OKURLARIMIZDAN ALDIĞIMIZ YÜZLERCE MEKTUP "ÖLÜM CASUSU" ROMANININ NE KADAR SEVİLDİĞİNİ VE NE KADAR HEYECAN VE MERAKLA OKUNDUĞUNU İSPAT ETMİŞTİR. DAİMA OKURLARININ İSTEKLERİNE UYAN MECMUANIZ, BU KERE DE SİZLERE YİNE "ÖLÜM CASUSU" KADAR SEVECEĞİNİZ, YİNE ONU OKURKENKİ HEYECAN VE MERAKI DUYACAĞINIZ BAŞTAN BAŞA HEYECAN VE HAREKET DOLU GÜZEL BİR ROMANA BAŞLIYOR. SABIRSIZLIKLA BEKLEYİNİZ.

Bütün balıkçılar yalan söylerler... Bazan bile bile, bazan da bilmiyerek... Uzak bir yerde, somon balığı avına çıkan bir adam, bu balık avının ne kadar pahalıya mal olduğunu karışından bile saklar. Fakat tuttuğu balıkların sayısı ve büyüklüğünü mubalağa ettiği zaman, yalan söylediğinin kendi de farkında değildir.

Fakat asil lord, Postilbi kontu bile bile yalan söyledi. Cek Tompson'a, somon avlamağa geleceğini yazmıştı. Halbuki bu hiç doğru değildir.

Cek Tompson, Kanada'da bir kamp sahibiydi. Kamp binasının bir odasını, asil lord için hazırladı ve kararlaştırılan günde, asil lord'u karşılamak için elli mil ötedeki istasyona gitti.

Asil lord, sarışın, yakışıklıca bir adamdı. Otuz yaşlarında kadar görünüyordu. İnce sarı bir bıyığı, bir tek gözlüğü ve bezgin ifadeli bakışları vardı. «Milord» tabiri sanki onun için yaratılmıştı. Cek'in merhabasına: «Hah!» diye cevap verdi ve arabaya bindikleri zaman, Cek'in kampına gelinceye kadar hiç sesini çıkarmadı.

Akşam yemeğinde, Milord İngiliz usulü olarak resmi elbise giymişti. Cek, somon avı için kurduğu plânları anlattı.

— Mevsim biraz geç ama, nehirde hâlâ iyi somon balıkları bulunabilir, dedi.

Asil Lord:

— Hah, evet!

Diye cevap verdi. Sonra tek gözlüğünü Cek'e dikerek sordu:

— Acaba bu nehirden yukarı geçmek ve başka nehirle geri dönmek mümkün müdür?

Cek:

— Kanoyla gitmeniz icap eder, dedi. Hem nehrin yukarı taraflarında fazla somon yoktur. Öteki nehire geçip dönmek de bir ay kadar sürer.

Milord:

— İyi, dedi. Yarın yola çı-

ASIL LORD

ÇEVİREN :

NİHAL YEGİNOBALI

Resimleyen : AYHAN

kalım.

Bütün plânlarının böyle ansızın altüst edilmesi, Cek'in biraz canını sıktı.

— Fazla balık tutamazsınız Milord, dedi.

— Sonra asil lordun getirdiği bir yığın bavula bakarak ilâve etti:

— Hem de yanınıza üç, dört kano almanız lâzım gelir.

Milord, sükûnetle:

— Sağma! dedi. Ben öyle pek göründüğüm gibi bön değildir. Böyle bir yerde insanın neye ihtiyacı olduğunu bilmediğim için, hepsini getirdim. Sen seç ayır, geri kalanını burada bırakırız.

Cek, asil lord'a baktı. Tek gözlüğüne ve bezgin bakışlarına rağmen, asil lord'un cildinin bakır rengi, çoğu vaktini açık havada geçirdiğini gösteriyordu. Cek'in içinde bir şüphe uyandı. Belki de Milord önceden düşündüğü gibi bir adam değildi:

— Kano kullanmasını bilir misiniz Milord? diye sordu.

— Oksford'da okurken, Tems nehrinde kanoyla doluştuk.

— Öyle mi? Bundan evvel hiç balık avına çıktınız mı?

Böylece bütün aveların sevdikleri bir bahis açılmış

oldu. İki adam, karşılıklı, eski av hatıralarından bahsettiler. İkisi de Afrika'da, Norveç kıyılarında, Yeni Zelânda, Kaşmir'de, Hindistan'da bulunmuş ve avlanacak ne varsa avlamışlardı. Fakat Milord, Uruguay'da da avlanmıştı. Uruguay'da avlanmamış olan Cek, Milord'u kışkançlıkla karışık bir merak ve zevkle dinledi. En nihayet hürmetle:

— Epeyi bir yer dolaşmışsınız Milord, dedi. Seyahati çok seviyorsunuz herhalde.

Milord, âdeti veçhile:

— Hah! dedi. Pek o kadar değil. Ama babam seyahata çok meraklıymış. Ben de onaltı senedir onun izinden gidiyorum. Yirmi sene evvel buraya da gelmiş. Bir de ben gideyim bakayım, dedim. İşte o kadar.

Cek:

— Yirmi sene mi? dedi. Benim zamanımdan evvelmiş. Ama eskiler bilir herhalde.

— Zannetmem. Çünkü babam ailenin en küçüğü olduğundan Kontluk ünvanına sahip değildi. Postilbi Kont'u o zaman amcamdı. Çocuğu olmadığı için o ölünce kontluk bana kaldı.

— Anlıyorum. Babanız büyük bir avcıymış herhalde.

Milord kısaca:

— Onun hakkında pek bir şey hatırlıyamıyorum, dedi.

Tabiatla başbaşa yasayan bütün insanlar gibi, Cek'in de anlayışı keskindi. Asil lord'un babasından daha fazla bahsetmek istemediğini anladı ve bahsi değiştirdi. Yolculukta kullanacakları kanoyu ve altaları seçtiler. Milord, aletleri tecrübeli bir avcı tavrıyla seçiyordu. Fakat her nedense Cek onun bu işe fazla ehemmiyet vermediğini zihninin somon avından başka şeylerle meşgul olduğunu hissetti ve: «Acaba ne?» diye düşündü. En nihayet Milord'un kendi getirdiği oltayı kullanmasına karar verildi. Milord:

— Babam, ellerinden biri-

Asil lord, sarısın, yakışıklıca bir adamdı. İnce sarı bir bıyığı, bir tek gözlüğü ve bezgin ifadeli bakışları vardı.

dişlerini fırçalattırırım, akşam yataırken de dua etmeği ihmal etmem. Sen işi bana bırak!

Cek, kendi kendine gülmüsedti. O da Met gibi önceden asil lord'u küçümsemişti. Met'in yakın zamanda asil lord'dan iyi bir ders alacağını tahmin ediyordu.

★

Nehirden yukarı doğru ağır ağır, ihtiyatla çıkıyorlardı. Met bir taraftan kanoyu idare ediyor, bir taraftan da asil lordu konuşturmak için bir çare arıyordu. Fakat asil lord Met'in her dediğine âdetti veçhile «Hah!» diye cevap veriyor, sonra piposunu tütürmeğe devam ediyordu.

Maamafih, öğleyn bir şeyler yemek için sahile çıktıkları vakit biraz konuşmağa başladı:

— Nehir boyunca başka kamp var mı?

Met:

— Pek az, dedi. Bundan sonra artık bekçi kulübeleri başlar.

— Bekçi mi?

— Evet. Her iki milde bir, bir bekçi vardır. Geleni geçeni kaydederler.

— Yirmi sene evvel, yahut sekiz sene evvel, buradan geçen bir adamı bilirler mi?

— Vallahi, kayıt defterlerini o kadar uzun zaman saklıyacıklarını zannetmiyorum. Ama geçen adam balıkçıysa, mutlaka bilirler.

Asil lord:

— Hah!

Dedi ve yemeğine devam etti.

Yemekten sonra tekrar yola çıktılar. Uzun bir sessizlikten sonra en nihayet Milord gene konuştu:

— Kortney adında, bir adam... Bir kaç sene evvel buradan geçti mi?

Met:

— Hatırlamıyorum, dedi. Onüç senedir buralardayım ama, böyle birini hatırlıyamıyorum.

Milord:

— Belki de ismini kullanmamıştır, dedi.

Met:

— Neden kullanmasın? diye sordu.

Asil lord cevap vermedi.

Saat dörtbuçukta, nehrin saikin bir koyunda kıyıya yanaştılar. Met:

— Ben çadır kurayım, dedi. Biraz yemek yeriz, ondan sonra da somon avına çıkarız.

Milord, hiç sesini çıkarmadı. Bunun üzerine Met çadırı kurdu ve yataklık biraz ot toplamak için ağaçların arasına daldı. Döndüğü zaman asil lord kanoya binmiş ve oltasını denize indirmişti. Met:

— Sahile çıksanız daha iyi edersiniz Milord, dedi. Tek başına kanoya binmek ustalık ister.

Milord:

— Oksford'dayken Tems nehrinde kanoya binerdim.

Diye cevap verdi. Sonra sevinçle bağırdı:

— Yakalandı!

Yakalanan somon, büyük bir balıktı. Nehirden aşağı doğru gitmeğe başladı. Hafif kanoyu da peşinden sürük-lüyordu. Asil lord, gayetle sakindi. Fakat Met, hiddet ve endişe içindeydi. Asil lordun tek başına kanoyu idare edebileceğini zannetmiyordu.

Hemen nehre daldı ve beş dakika sonra beline kadar ıslanmış olarak kanoya yetişti. Tekrar sahile çıktıkları zaman müthiş bir öfkeyle:

— Buraya bakın beyim, dedi. İngiltere'de Kont olabilirsiniz; isterseniz kiral, hat-tâ kiralığe olun! Bana vız gelir! Fakat burda sadece bir avcısız ve sizden ben mesulüm. Daha fazla oyun istemem. Ya benim dediğimi yaparsınız, ya da yarın Cek'in kampına döneriz.

Milord, otların üstünde duran somon'a bakıyordu:

— İyi bir balık, dedi. İyi bir av.

Met:

— Ne dediğimi duydunuz mu? diye sordu. Hangisi oluyor?

Milord:

— Aziz dostum, gülünç-

ni kaybettikten sonra, tek elle kullanabilmek için bunu mahsus yaptırmıştı, dedi.

Cek, oltaya baktı. Bu uzun ve ağır bir alettir.

— Babanız bu oltayı tek eliyle kullanabilirdi ha! dedi. Gayet kuvvetli bir adammış öyleyse. Aşkolsun doğrusu.

Milord sadece: «Hah!» dedi.

Asil lordu, ırmaktan yukarı, Cek'in muavini Met çıkaracaktı. Met, Cek'den de usta bir rehberdi. Fakat Cek, gene ne olur ne olmaz diye tenbih etti:

— Dikkat et, Met. Çok ihtiyatlı davran. Lord'a birşey olursa, bizim için felâket sayılır. Hele yağmur yağarsa, Şeytan Kazanı ne kadar tehlikelidir, bilirsin.

— İçin rahat etsin Cek. Milord'a kendi çocuğum gibi bakarım. Burnunu silerim,

lük etme, dedi. Tabii yolu-
muza devam ediyoruz.

Bu, Met'in beklediği gibi
bir cevap değildi. Fakat Met,
fazla ısrar etmedi:

— Pekâlâ. Bu gezintide
benim patron olduğumu ha-
tırlarsınız, başımız derde gir-
mez, diye söylendi.

Fakat asil lord sadece:

— Hah! dedi.

Son bekçi kulübesini geç-
tikten sonra geniş ırmak git-
tide daha fazla daralmağa
başladı ve iki taraftaki ka-
ranlık ormanların ağaçları
yükseldikçe yükseldi. Akan
suyla döşenmiş ince bir yol-
da ilerliyorlardı sanki. Bir
çok karaca, bir iki geyik ve
ayı gördüler. Canları iste-
diği zaman balık tutuyor,
sonra da gene suya salveri-
yorlardı. Geceleri yaktıkları
ateş, kale duvarları gibi yük-
selen ormanın karanlığı için-
de bir ışık noktası gibi parlı-
yordu.

Gitgide medeniyetten u-
zaklaşıyorlardı. Milord her
zamankinden daha fazla ko-

nuşuyordu. Hep bu vahşi or-
manların namütenahiliğinden
bahsediyor ve:

— İnsan isterse buraya
gelir ve unutulup gider, di-
yordu.

Fakat Met, lord'la aynı
fikirde değildi.

— Zannettiğiniz kadar ko-
lay değil, Milord, dedi. Şehir-
de evinizin önünden bir a-
dam geçer, farkına bile var-
mazsınız. Halbuki burda her
geçen büyük bir merak u-
yandırır ve yıllar geçer de
gene unutulmaz.

Asil lord, bir müddet se-
sini çıkarmadı. Sonra:

— Bir zamanlar bir adam
vardı, dedi. Bir gün çıktı git-
ti ve bir daha geri dönmedi.
Seneler evvel bir müddet bu-
rada bulunmuşmuş. Onu dü-
şünüyordum... Acaba buraya
gelip de izini kaybetmiş ola-
maz mı?

Bu, cevap istemiyen bir
sualdi. Asil lord bir an son-
ra garip bir sesle ilâve etti:

— Adı Kortney'di. Ama
bunu sana daha evvel de sor-

muştum.

Met:

— Ne diye izini kaybettir-
mek istiyordu? diye sordu.

Milord, gözlerini nehrin
dönemecine dikti ve cevap
vermedi. İki, üç saat kadar
hiç sesini çıkarmadı.

Fakat Met, o andan itiba-
ren, asil lord'un Kanada'ya
balık avlamak için değil,
Kortney adında birini ara-
mak için geldiğini anladı.

Asil lord, Met'in sualine
iki gün sonra cevap verdi.
Akşam yemeğinden sonra a-
teş başında oturuyorlardı.
Milord hiç mukaddemesiz
söze başladı:

— Bu Kortney, cesur ve
izzetinefis sahibi bir adamdı.
Cihan harbinde daha ilk baş-
tan kendini gösterdi ve az
zamanda rütbesi yükseldi.
Fakat bir gün adamlarını
yanlış tarafa çekmiş ve mü-
dafaa hattında bir gedik bı-
rakmış. Duyulunca divan
harbe çıkardılar. Kurşuna di-
zilecekti ama, tanınmış bir
adamdı, arkadaşları vardı.

Hemen nehre daldı. Ve
beş dakika sonra beli-
ne kadar ıslanmış ola-
rak kanoya yetmişti.

Çarli Freyn, elli yaşında idi ama, en çok en çok otuzbes gösterirdi..

Cezasını hafiflettiler. Kurşuna dizileceği yerde, herkesin önünde üniformasını söktüler. Şerefsiz bir vaziyet...

Bunun üzerine Kortney çıkıp gitti ve bir daha da dönmedi. Beş sene sonra ağabeyi öldü ve biraz mal bıraktı. Avukatların başvurmaları çare kalmadı. Fakat onu bulamadılar. Sonra aradan yedi sene daha geçti. Harpte Kortney'in amiri olan subay öldü. Ve Kortney'e o yanlış çekilme emrini kendinin vermiş olduğunu itiraf eden bir mektup bıraktı. Yaptığı için biçimsizliğini anlayınca canından korkmuş ve kabahatin Kortney'e yüklenmesine göz yummuş. Kortney de bu çirkin iftiraya ses çı-

karmadan tahammül etmişti. Bazılarına sağma görünür ama, bu aslında güzel ve cesur bir harekettir. Kortney işte böyle bir adamdı. Kaybolduğu zaman ben sekiz yaşındaydım ama iyi hatırlıyorum. Her neyse, kaybolalı oniki sene olduğu için hükümet Kortney'i ölmüş farzettiler ve hatırasına büyük hürmet gösterdi. Hattâ dul karısına törenle bir madalya bile verildi.

Met'in kalbinde bu Kortney denilen adama karşı bir hürmet, âmirine karşı da bir öfke uyanmıştı.

— Sanki madalyanın pek faydası vardı, dedi. Adamcağız ölmüş gitmişken!

— Ama öldü mü acaba? İzzetinefsi yaralanan bir adam ıssız bir yere gidip saklanabilir; meselâ buraya gelmiş olabilir.

— Oniki sene evvel mi kayboldu dediniz Milord?

— Hayır. Âmirinin ölümünden sonra da altı sene geçti. Yani onsekiz sene oluyor demektir.

Asıl lord bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. Hâlinde garip bir bezginlik vardı. Met:

— Kortney denilen bu adam sağsa, dedi. Siz de hakikati ona söylerseniz, memnun olur, değil mi?

Milord, dalgın bir tavırla:

— Evliydi, diye cevap verdi. Bir de oğlu vardı. Evet, memnun olur, tabii.

Bundan üç gün sonra onduncu Çarli Freyn'e rastladılar. Çarli Freyn elli yaşındaydı, ama en çok en çok otuzbes gösterirdi. Nehrin daha yukarısında bir evi vardı. Çarli kırk senedenberi orada yaşıyordu. Asıl Lord'la, Met onun yanında bir gece geçirdiler.

Yemekten sonra ateş başında otururlarken, Milord yine eski mevzua döndü. Kortney adındaki adamdan hiç bahsetmedi. Fakat dünyadan uzaklaşmak isteyen bir adamın, böyle bir yere gelip gözden kaybolabileceğini iddia etti.

Çarli Freyn de - Met gibi - böyle bir şeyin imkânsız olduğunu söyledi.

— Otuz senedir bu tarafa gelen bir adamı tanır ve hatırlarım, dedi. Ne zaman geldiğini de bilirim, ne zaman döndüğünü de... Döndüyse şayet.

Milord, ansızın başını çevirdi. Ateşin ışığı kızıl bir hüzme hâlinde tek gözlüğüne vurdu.

— Döndüyse şayet... Ama ya dönmediyse?

Çarli Freyn cevap verdi:

— O zaman, ne zaman öldüğünü, nasıl öldüğünü ve nereye gömüldüğünü bilirim. Yahut da kemiklerini nerede bulduğumuzu...

Met, Çarli'nin bir şeyler hatırladığını sezmışti. Onduncu:

— Ayi ininde bulduğumuz o iskelet meselâ, dedi.

Milord, piposunu dolduruyordu. Elleri bir saniye durdu, sonra gene işine devam etti. Çarli Freyn, aklına gelen şeyi karşısındakine söylemeden rahat edemiyen insanlardandı. Yarı unutulmuş hazine şeylerden bahseden adamların yumuşak, dalgın sesiyle anlatmağa başladı:

— O adamcağız meselâ... dedi. Buraya kısa doğru gelmişti. Bir kanoyla geldi, tek başına, ve Seytan Kazanına kurban gitti. Yağmur yağmış olduğu için Kazandaki anaforlar müthişti. Adamın kanosu devrildi. Bütün eşyası battı. Sadece tabancasını, baltasını kurtarabilmişti. O zaman bizim kamp, Kazan'dan daha yukarıdaydı. Adam oraya soğuktan donmuş vaziyette geldi. Ölecek zannettiler ama ölmedi.

Milord, piposunun dumanları arasından Çarli'yi, Met de Milord'u seyrediyordu.

— Bir Fransız olduğunu söylüyordu ama, İngiliz olduğu gün gibi meydandaydı. Çok mağrur bir adamdı. Yanımda iş teklif ettim, istemedi. Tüfeğini aldı ve gitti. Yanına biraz eşya, malzeme ve-

reyim dedim. Biraz yiyecek-
ten başka bir şey almadı. Ka-
nosunda getirdiği eşyalar ol-
saydı şimdi belki de hayatta
olurdu. Dedim ya, Şeytan
Kazanı'na kurban gitti. Ba-
harda gidip aradım, bulama-
dım. Ancak dört sene sonra
Ayı İninde kemiklerini bul-
dum.

Asil lord, piposunu bir de-
fa daha doldurdu. Yumuşak
bir sesle:

— Ne olmuş? diye sordu.

Çarlı:

— Ya açlıktan ya da so-
ğuktan ölmüş, dedi. Tesadü-
fen bir gün kendi kurduğu
barakaya rastladım. Pencere-
siz, basık tavanlı bir yerdi.
Çatısı direk ve otlardan ya-
pılmıştı. Yatağı da bir deste
kuru daldı. Kemiklerini bu-
nun üstünde buldum. Tüfe-
ğinden tanıdım. Baltası da
duruyordu. Onları görünce

çocuklar gibi hüngür hün-
gür ağladım. Cesur adamdı.
Kemiklerini toplayıp göm-
düm ve yerini belli etmek i-
çin üstüne de kaya parçala-
rı yığdım.

Asil lordun yüzü bir mas-
ke gibiydi. Kuru bir sesle:

— Bu yığının yerini bana
gösterebilir misin? diye sor-
du.

Çarlı:

— Tabii, dedi. Ama pek
görülecek bir şey değil.

Fakat asil lord sadece:

— Hah! dedi.

Böylece ertesi gün Çarlı
Freyn, onları o ıssız, isimli-
mezara götürdü ve:

— İşte! diye işaret etti.

Asil lord, bir müddet ne
konuştu ne de kimildadı. Son-
ra mezarın üstündeki taşları
hafifçe araladı, cebinden çı-
kardığı ufak, yassı bir ku-
tuyu toprağın üstüne koydu
ve taşları incitmekten kor-
kuyormuş gibi itinayla yer-

leştirdi.

Met'le Çarlı Freyn birbir-
lerine baktılar, ama bir şey
söyliyemediler.

Yağmur yağmağa başla-
mıştı. Milord rica eder gibi:

— Ben biraz sonra gele-
ceğim, dedi. Beni beklemeyin;
arkanızdan yetişirim.

İki adam ilerledi. Met, bir
defa arkasına baktı. Asil
lord, mezarın başında taş gi-
bi duruyordu.

O akşam yemek yendikten
sonra asil lord çadırına çeki-
lince Met'le, Çarlı ağaçların
altına uzandılar ve uzun uzun
Milord'dan ve ıssız mezarda
gömülü olan adamdan bah-
settiller. Ertesi sabah erken-
den Çarlı onları uğurladı.

Asil lord'la, Met saat ona
doğru Şeytan Kazanı'na var-
dılar. Yağmurun şiddeti git-
gide arttığından, sular ka-
barmıştı. Kazan korkunç bir
hâldeydi. Met, Cek'in tavsi-
yesini hatırladı. Bu vaziyette

Met, bir defa arkasına
baktı. Asil lord, meza-
rın başında taş gibi
duruyordu.

kanoyu sırtlayıp karadan gitmek çok daha doğru olacaktı. Fakat bu sabah, Met, asıl lord'a birşey söylemişti. Asıl lord cevap bile vermemişti. Onun için Met sesini çıkarmaya cesaret edemeden kanoyu Kazan'a sürdü.

Şeytan Kazan'ı iki mil sürüyordu. Kaynayıp anaforlanan, kuyu gibi derin buruntular yapan, Okyanus dalgaları gibi köpüklü, akışı hızlı, derin sular orda burda dişlerini gösteren kayaların etrafında dönüyor, üstünden asıp gidiyordu.

Met, kanoyu dikkatle, itinayla sürdü. Altı dakika sonra durgun suların cennetine eriştiler. Milord:

— Demek Şeytan Kazan'ı bu ha! dedi. Bu kazan olmasaydı belki şimdi sağ olurdu...

Sonra Met'e döndü:

— Cadırı kur Met, bu gece burada kalıyoruz, dedi.

Met, itiraz etmek istedi, fakat sonradan vazgeçti. Cek'in tahmin ettiği gibi, asıl lord'dan iyi bir ders almıştı. Biraz dinlendiler. Sonra Milord ayağa kalktı.

— Gel şu kanoyu gene aşağı taşıyalım Met, Şeytan Kazanından tekrar geçmek istiyorum, dedi.

Met, hiç sesini çıkarmadan itaat etti. Kazan'ın başına geldiler. O zaman Milord:

— Kazan'dan yalnız geçeceğim, dedi.

Met, gayriihtiyari güldü:

— Asla geçemezsiniz, Milord! dedi.

— Milord, umursamadan:

— Oksford'dayken Tems nehrinde dolaşırdım, dedi.

Met, adamakıllı kızmıştı.

— Burası Tems değil! Kendinizi öldürmek mi istiyorsunuz? Haydi girin, ben sizi geçiririm, diye söylendi.

— Bir kere denemek istiyorum. Mesuliyeti kendi üzerine alıyorum.

Met ısrarla:

— Siz deli olmuştunuz! dedi. Haydi girin kanoya da sizi geçireyim.

Asıl lord, mülâyim bir sesle:

— Maalesef, dostum!

Dedi ve Met'in genesine bir yumruk indirdi.

Beynini saran duman kalktığı zaman Met, asıl lord'un kanoyla Kazan'a doğru ilerlediğini gördü:

— Oturun! diye bağırdı. Oturduğunuz yerden kürek çekin!

Milord derhal oturdu. Fakat buruntulardan biri kanoyu döndürmüştü. Akıntı teknenin tam ortasına çarptı ve tepetaklak yuvarladı. Kano, tekerlene tekerlene sahile doğru sürüklendi ve karadan Milord'u takip eden Met'in ayaklarının dibinde kıyıya çarptı.

Kano'yu sudan çıkardıkları zaman Met, asıl lord'a döndü ve dişlerini sıkarak:

— Şimdi bu gezintiyi kimin idare ettiğini sana öğretirim! deyip asıl lord'un üzerine yürüdü.

Asıl lord:

— Yapma Met! dedi. Beyhude, biliyorsun. Bana mâni olamazsın.

Sonra Met'in aldırış etmediğini görünce, yumruğunu bir defa daha salladı. Met, birden yere oturuverdi. O zaman Milord tatlı bir sesle:

— Bana mâni olamazsın Met, diye tekrar etti. Boş yere üzüleceğine bana yardım et de şu Kazan'dan geçmenin usulünü öğret.

Met, hafifçe sallanarak ayağa kalktı:

— Maksudınız nedir? diye sordu.

Asıl lord'un gözleri daldı. Dudaklarından yarı mahzun, garip bir tebessüm uçup geçti:

— Belki de Kortnev'e acıyorum, dedi. Onun ölümüne sebep olan bu Kazan'ı geçmek içime su serpecek. İntikam almış gibi olacağım. İşte o kadar.

Met uzun bir zaman asıl lord'un yüzüne baktı. Sonra büsbütün değişik bir ifadeyle:

— Pekâlâ. Milord! dedi.

★

Bir hafta sonra Cek

ler. Milord, bir yığın bavulıyla babasının tek elle kullanmak için yaptırdığı olta'yı alıp gitti. Onun gittiği gece Met, Cek'e seyahatlarını baştan aşağı hikâye etti. Hele Şeytan Kazan'ı bahsine gelince coştı:

— İlk gün dört defa denedi, dördüncüsünde de kafasını bir kayaya çarpıp yarıdı, dedi. Bir daha teşebbüs etmez zannettim ama, ertesi gün daha büyük istahla işe atıldı. İlk defasında elinin bileğini burktı. Artık bir şey yapamaz, diye düşündüm. Fakat bileğini sıkı sıkı bağlattırdı ve dördüncü defasında kazası belâsız Kazan'ı geçti. Beşincisinde gene tepe taklak oldu. Ben de artık o raddeye gelmişim ki ondan daha ziyade hevesliydim. İkimiz de biraz deliydik. Fakat Cek, en nihayet muvaffak oldu! Üçüncü gün Kazan'ı beş defa geçti. Hem de kano bir defa bile devrilmedi!

Cek:

— Milord, artık balık avından vazgeçmiş, dedi. İngiltere'den hiç ayrılmıyacakmış. Hem de evlenecekmiş.

Met:

— Cek, dedi. Bana öyle geliyor ki, Milord'un asıl maksadı zaten balık avlamak değil, o Kortney denilen adamı aramaktı.

Cek dalgın dalgın başını salladı:

— Çarli Freyn'le konuşurken hiç o adamdan bahsettiniz mi? diye sordu.

— Evet. O gece Milord yattığı zaman.

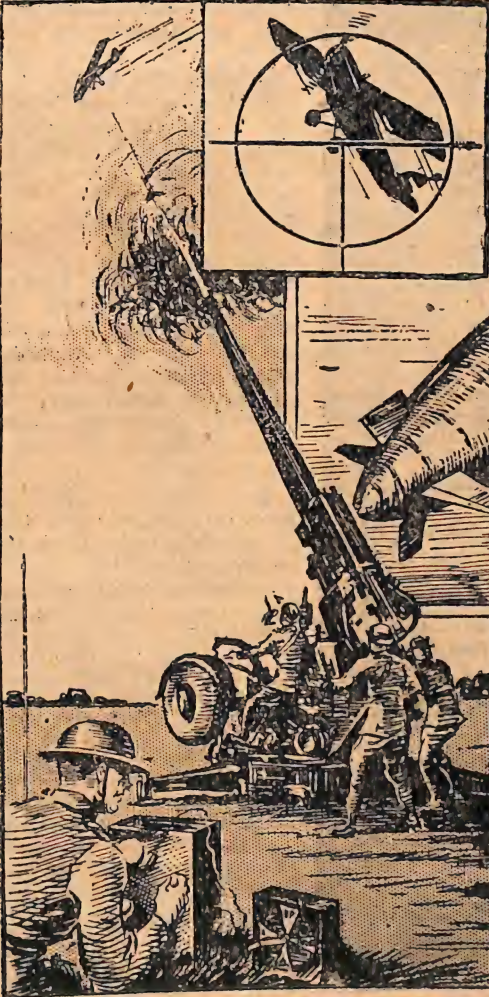
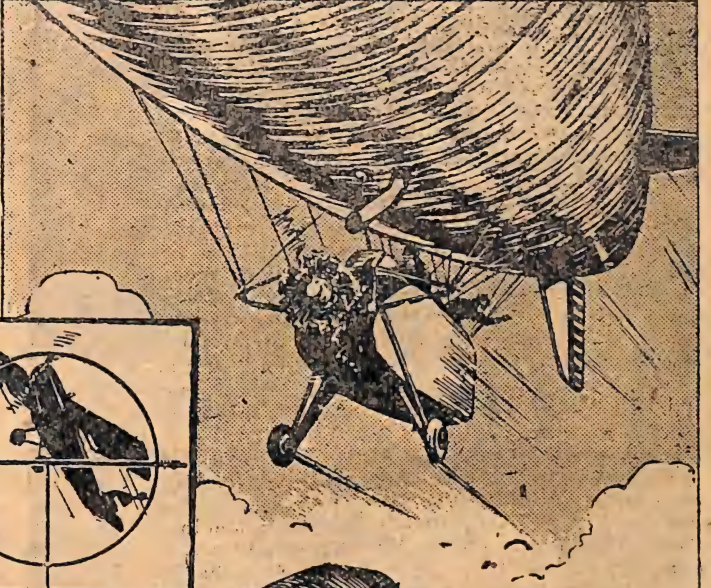
— Çarli, o Kortney denilen adamın sakat olduğunu söyledi mi?

Met, hayretle arkadaşının yüzüne baktı:

— Sen nerden biliyorsun? dedi. Çarli'nin dediğine göre adamın o kanoyu Şeytan Kazan'ına kadar sürmesi mucize nevinden bir şeymiş. Sol kolunda, küreği tutmasına yardım eden meşin bir ilmik varmış. Anlıyorsun ya, Kortney denilen adamın sol eli, bileğinden kopukmuş.

Bugünün HARİKALARI

Havadan hafif gazla doldurulan bu basit balonlar altlarına ilâve edilen küçük motörlerle istedikleri yönde hareket edebilmektedirler.

Radyo ile idare edilen model uçaklar, havaya karşı müdafaa silâhlarının denemesinde büyük rol oynamaktadır. Uçağa atez açan son sistem hava toplarında, bir de fotoğraf makinesi bulunmakta ve isabetin resmini çekmektedir.

Detektif OLABİLİR MİSİNİZ?

1 — Bir ağustos sabahı, deniz kıyısındaki küçük evlerinde oturan Harvi Nikols, postacının getirdiği mektupları açtı. Bilhassa bir mektup, fena halde canını sıktı. Yüzü sapsarı kesildi. Kızı Cil, endişeyle: «Ne var baba?» diye sordu. Harvi çabucak: «Hiç, bir iş meselesi,» dedi.

2 — Harvi, sonra kendi odasında mektubu tekrar okudu. Mektupta şöyle deniyordu:

«Azizim Harvi,

Bildiğin gibi zavallı Fred öldü. Öümünden birkaç gün evvel, bana senin hakkında birşeyler söyledi. Bu mektubu aldıktan biraz sonra, seni görmeye geleceğim.

Sam.»

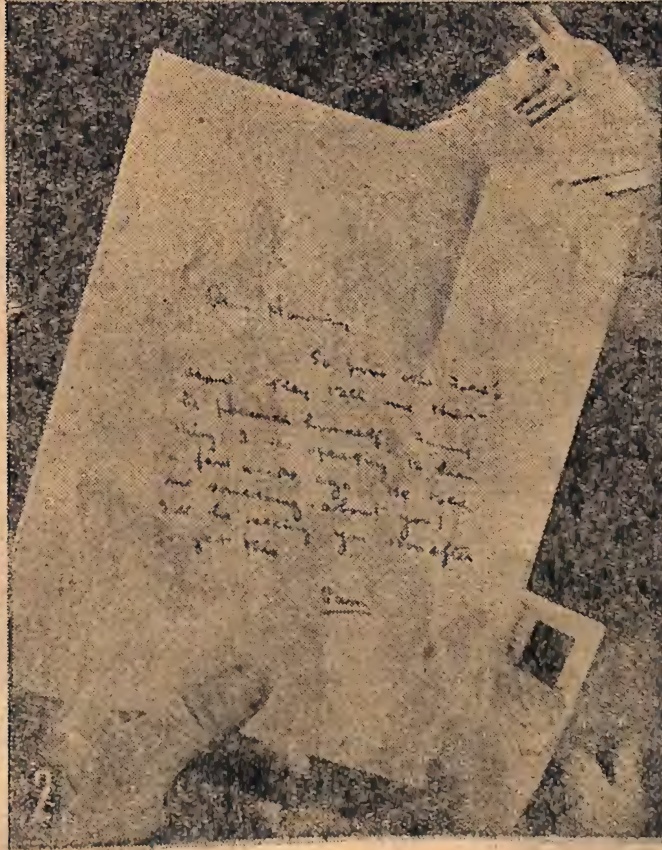
Harvi'nin hayatında herkesten, bilhassa kızından sakladığı bir sır vardı. Bu sırrı bilen Fred, durmadan: «Şu kadar para vermezsen, söylerim,» diye Harvi'yi tehdit etmişti. Onun için Harvi de, onu öldürmüştü. Fakat şimdi başına bir de Sam çıkmıyordu.

3 — Sam, öğleden sonra geldi ve: «Fred'e her hafta para veriyordun. Bunun sebebini biliyorum. Ya bana da para verirsın, yahut da kızına söylerim.» Harvi: «Burada konuşamayız, çıkalım,» dedi.

4 Dışardan, güzel güzel gezinen iki eski ahabap gibiydiler. Biraz sonra bir tepenin kenarına oturdular.

5 — Aşağıdaki kumsalda güneş banyosu yapan bir kız, bir ses duydu ve bir çığlık atarak ayağa kalktı. Kumların üstünde Sam'ın cesedi duruyordu.

6 — Pek fazla geçmeden Müfettiş Din ve bir doktor geldi. Doktor, Sam'ın kafa-

Bir Soru

tasının ön kısmının yarılmış olduğunu söyledi. «Böyle bir yerden düşünce, ekseriyetle öyle olur,» dedi. Müfettiş Din, cesedin üstüne bir örtü çekti ve Harvi'ye döndü.

7 — Harvi, titrek bir sesle: «Burda oturuyorduk,» dedi. «Sam kalktı ve kenara doğru ilerledi. Bir bağırış duydum... Baktım, Sam ortada yoktu.»

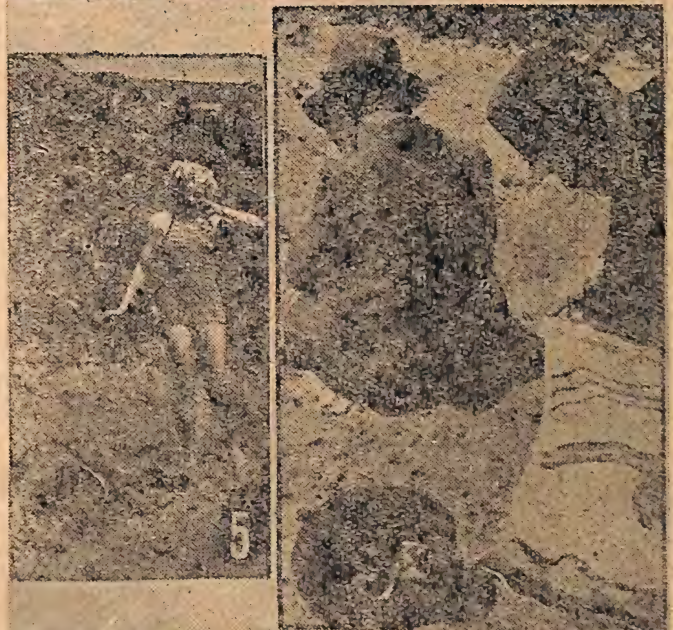
Harvi, Sam'ın düştüğü yeri işaret edince Müfettiş Din hafifçe gülmüştü. Sonra dönüp Harvi'ye anı bir sual sordu. Bu sual, Harvi'yi gafil avladı. Müfettiş, acaba Harvi'ye ne sormuştu?

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜŞÜ

Resim (6) daki ayak izlerine bakın. Çadırdan en az bir metre ötede. Ayak izlerinin olduğu yerde duran bir adamı, çadırın içinde oturan El Rana'yı polis bulduğu o hançerle nasıl öldürebilir? O ufak hançer, çadıra kadar nasıl erişebilir?

Holt, bu hançerin polisi gasırtmak için mahsus oraya konulduğunu derhal anladı. Hakikatta, çok daha uzun bir silâh kullanılmıştı. Benson, içinde kılıç gizli olan bir baston taşıyordu.

Resim (1) de bu bastonu, Benson'un elinde görebilirsiniz. Bu, bastonun kapamış halidir. Saat 12.10'la 12.30 arasında bir aralık Benson, El Rana'nın çadırının arkasına gidip, falcıyı öldürüyor. Kılıcı mendiline silip kanlı mendili başka bir hançerle bir çalının altına koyarak, atıcılık pavvonuna gidiyor. Fakat telaşından kılıcı bastona iyice yerleştirip kapamasını unutuyor. (Resim 3 te ine davalı.) Meğer Benson, Foks'u, karısının neğinde dolastığı için öldürmüştü.

PERDEDEN PORTRELER

Bugün dünya üzerindeki sinema meraklısı insanlardan Hollywood'a gidip yıldız olmak isteyenlerin sayısı milyonlara varır. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun bu nevi insanların bir gün olup Hollywood semalarında yıldız olarak parlamak ümidini besle-

Sabu

Resimleyen : SURURİ

mek haklarıdır. Eğer onların alınına yıldız olmak diye bir şey yazılmışsa şansı o insanı muhakkak Hollywood'a sürükler. Ama bu milyonda bir olurmuş o da başka!..

Meselâ Sabu'nun talihinde yıldız olmak varmış ki şansı onu Hind Ormanlarında dahi arayıp bularak Hollywood'a getirdi. Sabu bundan yirmiiki yıl önce 27 Ocak 1924 de Cugel Ormanları kenarında Karapur'da dünyaya geldi. Onun doğduğu yer filler diyarının tam ortasıydı. Oralarda gece ve gündüz, insanlar için daima tehlike vardır. İşte Sabu dokuz yaşına gelinceye kadar böyle bir yerde büyüdü. Babası Ma yasor mihracenin yanında çalışıyordu. Bu vazife ona dedelerinden kalmıştı. İbrahim de elinden geleni yaparak oğlunu bir gün üzerine alacağı ödeve göre yetiştiriyordu.

Mihracenin fillerini nasıl terbiye ederse oğlunu da öyle terbiye ediyordu. Sabu, babasını çok seviyordu. Çünkü gayet cesur bir adamdı. Bu vasfından dolayı onu hayvanlar dahi seviyorlardı. Fakat bir gün azgın fillerden birisi kudurarak İbrahimi ayaklarının altında ezdi. Henüz dokuz yaşında bir çocuk olan Sabu'ya bu ölüm çok dokunmuştu. Çünkü hiçbir şey yapmadan babasının azgın filin ayakları altında ezilişini seyretnmişti.

Bundan sonra dört sene müddetle Sabu'ya hakikî bir orman adamı olan amcası baktı. Ona filler ve terbiye edilmeleri hakkında bir çok şeyler öğretti. Onbir yaşına girince mihrace onu yanına alarak en kıymetli fillerinden birisine seysis yaptı. Artık Sabu'nun keyfine diyecek yoktu. Babasının yolundan yürümeğe başlamıştı. Onun yerini tutması çok sürmezdi.

Sabu, filiyle haşırneşir olurken bir gün bir havadis duydu. Şehre fillere ait film çekmek üzere bir İngiliz sinema heyeti gelmişti. Çocukun duyduğu yalan değildi. Hakikaten Denham Stüdyolarından rejisör Robert Flaherty'le Kameraman Osmond Borradaile isimli iki kişilik bir film heyeti gelmişti. Prodüktör Zoltan Korda'nın «Fil Çocuk» isimli filmi için materyal ve bilgi topluyorlardı.

Ertesi sabah heyet mihracenin fil ahırını gezmeğe geldiler. Sabu'yu filini temizlerken gördükleri zaman sevinçlerinden ne yapacaklarını şaşırdılar. Hemen onun yanına yaklaşıp film çevirip yıldız olmak isteyip, istemediğini sordular. Çok para kazanacağını, iyi bir hayat süreceğini, meşhur olacağını söylediler. Sabu, gülümsyerek onları dinliyordu. Çünkü konuştuklarından hiç bir şey anlamıyordu. İki filmci neden sonra onun İngilizce bilmediğini anladılar.

Mihraceye müracaat ederek vaziyeti anlattılar. O da Sabu'yu onlara bağışladı. Filmciler onu ve ağabeysini alarak Londra'ya döndüler. Artık Sabu'nun hayatı tamamen değişmişti. Reklamlarla daha filmini çevirmeden önce yıldızlığa ulaşmıştı. Bu

arada İngilizceyi öğrenmiş kültürünü genişletmişti. Üç sene de okula devam etmiş yazmasını da öğrenmişti.

İlk filminden sonra «Trampet Sesleri» diye bir film daha çevirdi. Sonra Amerika'ya seyahate çıktı. Dönüşte «Bağdat Hırsızı» nı çevirdi. Bu filmden sonra «Cengel Ormanları» filmini çevirmesi için onu Hollywood'tan davet ettiler. Sabu bu tek filmiyle orada da kendisini tanıttı. Bu filmini United Artists'de çevirmişti. Universal kumpanyası ona daha dolgun ve uzun müddetli bir kontrat teklif edince oraya geçti. Maria Montez, Jon Hall, Turhan Bey gibi yıldızlarla renkli büyük filmlerde oynadı.

Derken Amerikan tabiiyetine geçtiğinden 6 Haziran 1943 de askere alındı. Bir sene bir hazırlık kampında talim gördükten sonra 1944 Eylülünde içersinde savaşmak üzere cepheye gönderildi. Vazifesi B-24 Liberator tipi bir savaş uçağında makineli tüfek nişancısıydı. Tam on ay Japonlarla yorulmak bilmeden savaştı. Bu müddet

zarfında 42 vazife alarak 427 saat uçuş yaptı.

Amerika'ya Hollywood'a döndüğü zaman «Distinguished Flying Cross», «Air Medal», «Presidential Unit Citation» gibi bir çok harp madalyası almıştı. Sabu ordudan 9 Eylül 1945 te iki senelik mühim bir vatan hizmetinden sonra terhis edilmiştir. Cesur yıldız Hollywood'a döndükten sonra Maria Montez, Robert Paige, Robert Preston ve Kent Taylor'la yıldız olarak «Tanca» filmini çevirmiştir.

Sabu, bir metre altmışbeş santim boyunda, altmışüç kilo ağırlığındadır. Saçları siyah, gözleri kahverengidir. Balık tutmasını ve yüzmesini çok sever. Otomobil kullanır. Şimdiye kadar ağzına bir damla içki koymamıştır. Bobstil dansını ve tangoyu çok sever. Şarkı söyler. Partileri, hele danslı olursa hiç kaçırmaz. Asıl adı Sabu Dastagir'dir.

Mavi Dahlia

Kâbuslu ve sıkıntılı bir geceyi takip eden iç ferahlatıcı, günlük güneşlik bir sabahı. Johnny Morison otelin camekânı tarasasından Pasifik Okyanusunun köpüklü ve mavi sularını seyrederek hem kahvaltısını ediyor, hem de bir gün evvel başından geçenleri düşünüyordu.

Harp müddetince Donanma Hava Kuvvetlerinde teğmen rütbesiyle savaştıktan sonra Cavendish Court'da bir

apartman katında oturan karısı Helen'in yanına gitmişti. Sürpriz yapmak istediğinden geleceği günü karısına bildirmemişti.

Evine geldiği zaman hiç ummadığı birşeyle karşılaşmıştı. Karısı evinde erkekli ve kadınlı bir gruba içkili bir parti veriyordu. Herkes zilzurna sarhoş eğleniyordu. Karısı Helen de bir köşede Harwood isimli bir erkekle öpüşüyordu. O anda gözün-

den her şey silinmişti. Adamı omuzundan tutarak yumruklayıp kapı dışarı etmişti. Sonra diğer davetlilerden de bir kaçını dövmüştü. Sıranın kendilerine geleceğini görenler hemen evi terketmişlerdi.

Evde hiç kimse kalmamıştı. Johnny silâhını çekerek karısının üzerine yürümüştü. Fakat karısı buna ehemmiyet vermemişti. Ona oğullarının, mektubunda yazdığı gibi, differiden değil de bir otomobil kazasında öldüğünü söylemişti. Johnny'yi çıldırtan bu sözlere, içkili bir partiden döndüğünü, sarhoş olarak otomobili kendi kullandığını da ilâve etmişti. O sırada apartmanın hususi detektifi gelmiş, kavgalarının dışarıdan duyulduğunu söylemişti. O da serinkanlılığını toplayarak silâhını elinden atmış, bavulunu alarak oradan uzaklaşmıştı.

Elinde bavulu Hollywood yakınlarındaki Cahuenga Pass köprüsüne kadar yürümüştü. Hava yağmurluydu

Bereket o sırada oradan geçen güzel sarışın bir kadın onu otomobiliine almak kibarlığını göstermişti. Yol boyunca kadınla hiç konuşmamıştı. Kadın da onun fazla müteessir olduğunu görerek bir şey sormamıştı. Yollarına devam ederlerken şimdi bulunduğu otelin önünde Johnny ondan ayrılmıştı. Sarışın da Malibu'ya gittiğini söyleyerek yoluna devam etmişti.

İşte Johnny sükunetle bu olup bitenleri düşünürken arkasından: «Günaydın,» diyen bir ses duydu. Geriye baktığı zaman bir akşam evvel kendisini otomobiliine alan sarışın ve güzel kadını gördü. Sarışın tatlı, tatlı gülümseyerek: «Dün akşam o kadar mustaripiniz ki, sizi tanımadığım halde halinize üzuldüm,» dedi. «Hattâ bir aralık canınıza kıyacağınızdan da şüphelendim. Bu yüzden dün gece otele geri döndüm. Size yardım etmek, teselli etmek istedim. Fakat yatmıştınız.»

Johnny birdenbire ona karşı içinden gelen bir alâka duydu. Çünkü bu sarışın kadın onun kederini anlamış, ona yardıma kozmuştu. Demek dünyada böyle kadınlar da vardı. Kimbilir belki de o da kocası tarafından aldatılıp terk edilmişti. Kadına isminin Jimmy Moore olduğunu söyleyerek oturması için yer gösterdi. Tam bu sırada radyo müzik neşriyatını keserek bir spiker: Helen Morrison isimli bir kadının kocası tarafından öldürüldüğünü ve Johnny Morrison isimli katilin arandığını haber verdi.

Genç adam radyonun söylediklerini işitir işitmez kadının yanından özürlü dileyerek ayrıldı. Bavulunu alarak Los Angeles otobüsüne bindi. Nereye gideceği hakkında hiç bir fikri yoktu. Karısının ölümü ve katilin kendi olduğu zannedilişi onun için büyük bir darbe olmuştu.

Johnny Hollywood'ta otobüsten inerek telefon kulübesine kostu. Maksadı otel

deki iki arkadaşına telefon edip onlardan yardım istemekte. Fakat telefonda karışına arkadaşı yerine bir yabancı çıktı. Johnny arkadaşlarından ümit kalmadığını görünce bir otel aramaya başladı. Yolu Sunset Bulvarına düştü. Karısının flörtü Eddie Harwood'un Mavi Dahlia isimli gece kulübü buradaydı. Bu adamın ekseriyetle evli kadınlarla düşüp kalktığını biliyordu. Eddie flört ettiği kadınlara bir nevi deniz çiçeği olan dahlialar gönderirdi. Karısının evinde de bu çiçeklerden vardı. Belki de Helen'i o öldürmüştü. Muhakkak katili bulup kendi şerefini kurtarması lâzımdı.

Hem yürüyor, hem de bunları düşünüyordu. Tanınırım korkusuyla her otele uğrıyamıyordu. Böyle dolaşıp dururken yanına bir adam yaklaştı: «Otel arıyorsunuz galiba,» dedi. «Eğer geceliğine onbeş papeler verirsen sana yatacak تنها bir otel bulurum!» Johnny teklifi kabul etti. Beraberce bir otomobile binerek Santa Monica'ya yollandılar.

* Johnny, gecesi onbeş papeler olan otelin bir handan

Film Hikâyeleri

ÇEVİREN :

Vedii EVSAL

Resimleyen : SURURİ

OYNAYANLAR

Johnny Alan Ladd
Joyce Veronica Lake
Wanchek ... William Bendix
Harwood .. Howard Da Silva
Helen Doris Dowling
Dad Newell ... Will Wright

Rejîsör: George Marshall
Paramount

farksız olduğunu hayretle gördü. Odasında dolaşırken telefon çaldı.

Telefon eden peşini hiç bırakmayan sarışın kadındı. Biraz sonra onu gelip otelinin kapısından alacağını söylüyordu. Johnny hemen padesüsünü giyerek dışarı çıktı. Bir müddet sonra kadın taksiyle kapıya geldi. Onu alarak yoluna devam etti. Kadın onun konuşmasına fırsat vermeden: «Biliyorum sen Johnny Morrison'sun.» dedi. «Fakat karını sen öldürmedin. Buna eminim.»

Johnny onun sözünü keserek ismini sordu. Sarışın gülümsüyerek: «Bana itimat et. Şimdi sana ismini söyleyemem fakat sana yardım etmek istiyorum.» dedi. Genç adam onun ismini söylemeyeine kızıyordu. Vedalaşmadan otomobilden indi. Yürüyerek otele döndü.

Odasının kapısından içeri

girdiği zaman otel sahibinin bavulunu karıştırdığını hayretle gördü. Karısıyla kavga edip evden çıkarken aldığı camekânlı resim adamın elindeydi. Johnny hiddetlenerek otelciye karısıyla çocuğunun resmini bırakmasını söyledi. Adam aldırmayınca üzerine atılarak iki yumrukta onu bayılttı. Kavgaları esnasında resim yere düşerek kırılmıştı. Johnny fotoğrafı eline aldığı zaman resmin arkasında karısının el yazısı olduğunu gördü. Yüksek sesle okumağa başladı: Johnny-eğer bana bir şey olursa; Eddie Harwood'un asıl adının Bauer olduğunu ve New Jersey hükümet polisi tarafından katil suçuyla arandığını bil, — Helen.

Demek karısı bu resmi ona göndermek için yazmış, sonra fikrinden cayarak yanında alakoymuştu. Bu onun masumiyetini ispat edecek

delillerden birisi olurdu. Bir taraftan kendi derdiyle uğraşırken arkadaşlarını da düşünüyordu. Bilhassa Van-chek'i. Zavallı adam beyninden hastaydı. Savaşırken başından aldığı yara neticesinde hatırlamak hassasını kaybetmişti. Herhalde onlar da kendisini temize çıkarmak için uğraşıyorlardı. Harwood'u evinde ziyarete karar vererek bavulunu toplayıp otelden ayrıldı.

Harwood, ona kapıyı kendisi açtı. Onu gülümsüyerek karşıladı. İçerisi gayet güzel döşenmişti. Harwood ona oturacak bir yer gösterdikten sonra: «Ben sizi buraları terk etmiş zannediyordum. Los Angeles polisinin yarısı sizi arıyor. Onlara haber veririm iyi bir iş yapmış olurum.» dedi ve telefona doğru yürüdü. Johnny serinkanlılıkla hafif bir kahkaha attı: «Ben de şehirler arası tele-

fonunu açarak New York Jersey polisine Bauer isimli katilin yerini bildiğini söyleyeceğim,» diye cevap verdi. Harwood hayalet görmüş gibi yerinde durdu. Büyük bir darbe yediği ve müşkül bir durumda kaldığı belliydi.

Bu sırada kapı çalındı. Harwood kendisini toplamak ve zaman kazanmak için kapıyı açmaya gitti. Biraz sonra içeri sarışın bir kadın girdi: «Karım Joyce Harwood,» diyerek kadını ona takdim etti. Onun karım diye takdim ettiği kadın onun sarışınıydı. Bu isten birşey anlamamıştı. Bu kadın ona yardım etmek için nasıl oluyor da kocasının aleyhinde çalışıyordu. Bu sefer darbeyi o yemişti. İzin istiyerek oradan ayrıldı. Nasıl olsa Harwood elindeydi. Fakat acaba sarışın hangisi için çalışıyordu?

Johnny apartmanından çıkıp bir kaç adım yürümüştü ki yanına iki adam yaklaştı. Birisi hüviyetini göstererek polis olduklarını söyledi. İlerde bir otomobil bekliyordu. Bindiler. Şoför onları merkeze götüreceği yerde şehrin dışarısına çıkıyordu. Johnny onların polis olmadığını anlıyarak mukavemet etmek istedi. Fakat adamlardan birisi kafasına silâhının sapıyla vurarak onu bayılttı.

Genç adam ayıldığı zaman kendisini bir çiftlik odasında elleri kelepçeli olarak buldu. Başında kendisini yakalayan adamlardan birisi nöbet bekliyordu. Öbür ikisi tekrar şehre dönmüş olacaktı. Johnny'yi bekleyen adam kısa boylu, Japon suratlı birisiydi. Çok kalın camlı gözlükler takmasından kör denecek kadar miyop olduğu anlaşılıyordu. Johnny kelepçeli ellerini göstererek ondan bir sigara istedi. Adam sigarayı ağzına verirken Johnny, onun başını aniden kolları arasına aldı. Sonra kelepçenin zincirini boğazına dayayarak sıkmaya başladı. Adam acıya ve havasızlığa tahammül edemiyerek bayıldı.

Johnny, onun ceplerini a-

rıyarak kelepçenin anahtarını buldu. Ellerini kurtardı. Fakat tam bu sırada bahçenin ortasında bir otomobil durdu. Biraz sonra da içeriye elinde otomatik bir tabancayla Harwood girdi. Johnny'yi serbest görünce gülümsiyerek: «Tam zamanında yetişmişim,» dedi. «Size bir müjdem var. Arkadaşlarınızdan Wanchek, karınızın katili olduğunu itiraf etmiş. Şimdi merkezde onu sorguya çekiyorlar.»

Bu sırada içerden bir gürültü duyuldu. Baygın olarak yerde yatan adam ayılmış yerde sürünerek gözlüğünü arıyordu. Halbuki biraz evvel Johnny onu kırmıştı. İçerden gelen gürültüyü merak eden Harwood arkasına baktı. Johnny bu fırsatı istifade ederek onun üzerine atladı. İkiisi beraber yerde boğuşmaya başladılar. Bir aralık Harwood rakibinin elinden kurtularak odaya kaçmak istedi. Fakat arkada arkaya bir kaç kurşun yiyerek olduğu yere yıkıldı. Gözlükleri olmadığı için adamı onu seçememiş ve tabancasını Johnny zannıyla onun üzerine boşaltmıştı.

Johnny hemen yerinden kalkarak Harwood'un otomobiline koştu. Son süratle polis merkezine doğru yol almaya başladı. Arkadaşının katil olmadığına yüzde yüz emindi. Onu kurtarması lâzımdı. Çünkü Wanchek de onu kurtarmak için cinayeti üzerine almıştı muhakkak.

Merkeze geldiği zaman cinayete uzaktan yakından alâkası olanların hepsinin orada olduğunu gördü. Cinayet masası şefi Wanchek'i sorguya çekiyordu. Apartmanın hususi detektifi Dad Newell, arkadaşı George Copeland ve sarışın Joyce Harwood da oradaydı.

İçerdekiler ancak Johnny konuşmaya başladıktan sonra onun geldiğinin farkında oldular. O çiftlik odasında olup bitenleri anlattıktan sonra katilin Harwood olabile-

ceğini fakat onun da şimdi ölmüş bulunduğunu söyledi. Şef gülümsiyerek: «Merak etmeyin,» dedi. «Katil ne sizsiniz, ne Harwood, ne de itiraf ettiği halde arkadaşınız. Sizin cinayet esnasında Joyce Harwood'la otomobilde olduğunuzu tesbit ettik. Wanchek de o sırada arkadaşınız George Copeland'la oteldeydi. Harwood da sizin orada olduğunuzu bildiği için oraya dönmeydi. Şu halde ciyeti bir üçüncü şahıs işledi. Bu hususi detektif yahut şantajcı Dad Newell'dir!..»

Polis sefinin sözleri odanın ortasında bomba gibi patlamıştı. Odada bulunanları gözleri bir köşede duran Dad'ın üzerine dikildi. Demek katil oydu! Şef vaziyeti biraz daha izah etti: «Tahki-katın esnasında bu adamın eski bir şantajcı olduğunu öğrendim. Ve bu yol üzerinden de yürümeyi ihmal etmedim. Helen'le, Harwood arasındaki vaziyetten Dad azami derecede istifade ediyordu. Vaziyetini kocasına söyleyeceğini bildirerek ondan para sızdırıyordu. O gün Morrison kavga edip evden ayrıldıktan sonra Dad kadını tehdit ederek para istedi. Helen'in artık kocasından korkusu kalmamıştı. Vermedi. Aralarında kavga çıktı. Helen onun şantajcılık yaptığını, polise haber vereceğini söyledi. Dad de onu Johnny'nin bıraktığı tabancayla öldürdü. O sırada yağmur yağdığından içeriye ıslak şemsiyesiyle girdiği için halılar üzerinde kendisini ele verecek izler bıraktı.»

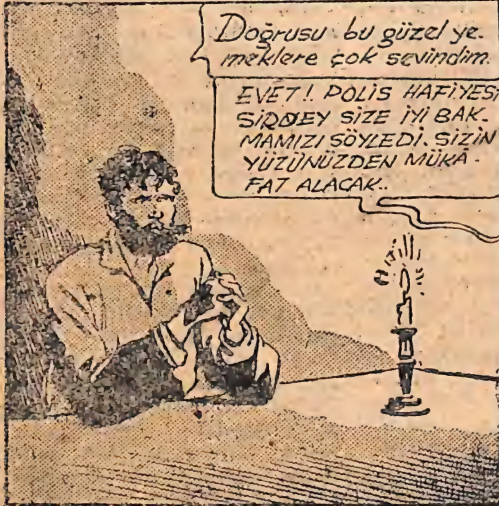
Artık kabuslu günler geçmişti. Harwood'la Helen arasındaki aşk onlara ölüm getirmişti. Johnny'le Joyce arasındaki aşk onlara hayat ve istikbal vaad ediyordu. Kader onları köprü üzerinde buluşturmıştı. Harwood mavi dahliaların kendisine daima uğur getirdiğini söylledi. Johnny sarışının dahli-lardan daha uğurlu olduğunu düşünüyordu.

Dağ KARTALI

BÜYÜK AVCI FRANK
BATININ EN KORKUNU
KIRMIZI DERİLİLERİN
DEN "KARA PENGE"
KABİLESİNİN DÜŞMA
NİYDİ.

İki gündür arıya
madığı bir sebeple ha
pise ahılmıştı.
Gardıyanlar geldi.

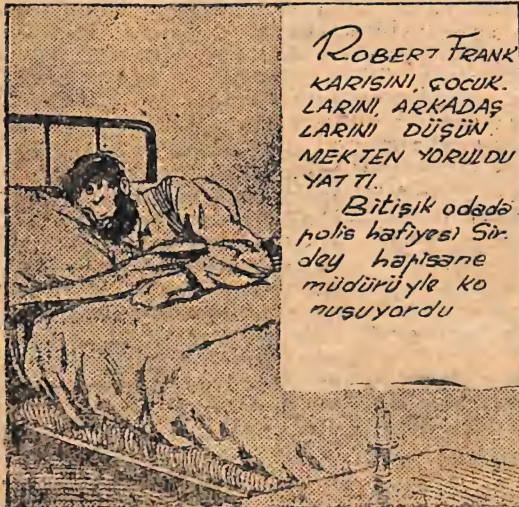

Doğrusu bu güzel ye
meklere çok sevindim.

EVET! POLİS HAFİYESİ
SİRDÖY SİZE İYİ BAK.
MAMIZI SÖYLEDİ. SİZİN
YÜZÜNÜZDEN MUKA
FAT ALACAK..

Tuhaf şey! Benim
hiçbir suçum yok..
Köyleri yağma eden,
birçok kimseleri iş
kençeye öldüren ka
bileyi uslandırmaya
çalışırken deliğe tükü
düm.

ROBERT FRANK
KARISINI, GOCUK
LARINI, ARKADAŞ
LARINI DÜŞÜN
MEKTEN YORULDU
YAT TI.

Bitişik odada
polis hafiyesi Sır
day hapissane
müdürüyle ko
nuşuyordu

ŞU HERFİ EN SO
NUNDE ELİMİZE GE
ÇİRDİĞİMİZE GOK
SEVİNDİM. BUNDAN
İKİMİZDE KARLI
ÇIKACAĞIZ.

SİRDEY ÇOK SEVİMİŞTİ
HAPİSANE MÜDÜRÜNE
BİR İÇKİ ZİYAFETİ TEKİF
ETTİ BİR AZ SONRA İKİSİ
DE ADAMAKİLLİ SARHOŞ
OLMUŞLARDI. BAĞIRIYOR
KAHKHA ATIYORLARDI

GARDİYANLAR DA
KAPINI KİLİTLE
DİKTEN SONRA
DERİN BİR UYKU
VA DALDILAR

SARHOŞLARIN GU
RÜLTÜSÜNDEN UYANAN
FRANK YATAKTAN FIR
LADI, KULAK KABARTTI.
GARDİYANLAR DA BÖY
LE GÜRÜLTÜLERE ALI
ŞIKLARDI.

İyice sarhoş olan
Con Sirday: « Ben
polis hafiyesi filan
değilim, diyordu,
işin ucunda para ol
duğumu öğrendim.
Kendime sahte ev
rakla polis elüsü ver
dim. Bu harifi ka
ra pencelere festim
edip dünyanın parası
nı alacağım »

FRANK YANINDA
Kİ TORNAVIDAYLA
KAPI KİLİDİNİ SÖK
MEĞE BAŞLADI

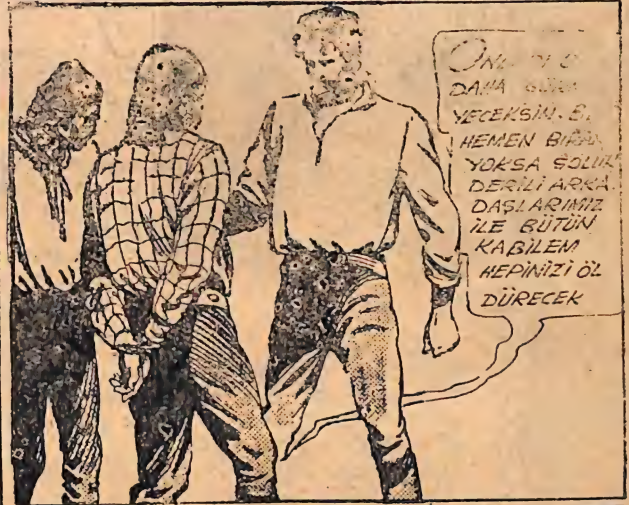

BİR AZ SONRA KAPI GÜRÜLTÜSÜZCE
AÇILDI. FRANK GARDİYANLARI UYAN
DIRMADAN İKİ SARHOŞUN BULUNDUĞU
ODAYA GİRDİ. İKİSİ DE SIZMIŞLARDI.
FRANK ONLARIN CEPLERİNİ ARAŞTIADI.
LÜZÜMLÜ BULDUĞU KAĞITLARI CEBİNE,
SAHTE POLİSİ DOLABA ATTI. VE ORA
DAN UZAKLAŞTI

SAHTE POLİS HAFİYE
SİNDEN KURTULAN ÇESUR
AVCI FRANK SAHTE POLİSİN
CEBİNDE BULDUĞU KAĞITLAR
İLE «KAPA PENÇE» KABİLESİN
DEN ÜÇ HAYDUDUN YERİNİ ÖĞ-
RENDİ VE ONLARI YAKALADI.
YAKALANANLAR ARASINDA
FRANK'IN KIZIL DERİLİ DUSTU
• Dağ Kartalı • NİN BABASI-
NI ÖLDÜREN «Yılan Ağzı»
ADINDA BİR HAYDUT VARDI.
BU HAYDUT FRANK'IN OĞLU-
NU VE ARKASI ALVAREZ'İ
KAÇIRMISTI. FRANK ONLA-
RIN NE OLDUKLARINI SORDU

ONUN
DAMA GÖR-
YECEKSİN. E,
HEMEN BİR
YOKSA SÖLÜK
DERİLİ ARKA
DAŞLARIMIZ
İLE BÜTÜN
KABİLEM
HEPİNİZİ ÖL-
DÜRECEK

FRANK ARKADASINA DÖNDÜ: «Dağ Kartalı
BU haydudun cezasını ver!» DEDİ.

DAĞ KARTALI YILDIRIM GİBİ ATILDI
BAŞININ DERİSİNİ YÜZDÜ VE BİR
BİÇAKTA İŞİNİ BİTİRDİ.

FRANK ÖTEKİ KIRMIZI DERİLİLERE DÖNDÜ.
 "Siz de böylece ölmek istemiyorsanız oğlumla
 arkadaşımın nerede olduğunu söyleyiniz," dedi.
 İKİ HAYDUT KORKUDAN DONA KALMIŞLARDI
 KENDİLERİNİ GÜÇLÜKLE TOPLADILAR.
 "Arkadaşınızla oğlunuz sağdır, d'ediler, onları
 ATAKAMA gölünün batı kuzeyindeki BOFASSA
 mağarasında bulacaksınız..."
 FRANK "Eğer onları sağ olarak buraya ge-
 tirirsem sizi serbest bırakacağım," DEDİ.
 ARKADAŞI VE SADIK KÖPEĞİ KİS'TE ON-
 LARA KATILMIŞTI.

ORMANDA YOL ALIR
 LARKEN HAFİF BİR
 ISLIK SESİ DUY-
 ULDU...
 BU KIRMIZI
 DERİLİLERİN
 TEHLİKE İSARE-
 TİDİ.

FRANK ATINDAN YERE İNDİ
 "Yolu bırakalım da şu ağaç-
 latın arasına gizlenerek iler-
 liyelim," DEDİ. İKİ ARKADAŞI
 DA ATLARINDAN İNDİLER
 DAĞ KARTALI
 "Ben etrafı söyle bir göz-
 den geçireyim, dedi, ben ge-
 linceye kadar siz buradan
 bir yere ayrılmayınız."

DAĞ KARTALI BUNLARI SÖY-
 LEDİ VE AYRILDI.

DAG KARTALI SÜRÜ
NEREK İLERLİYORDU.
BİRDENBİRE ONBEŞ
ADIM KADAR İLERİSİNDE
HAFİF BİR DUMAN GÖRDÜ
BU DUMAN KIRMIZI DERİ
Lİ BİR NÖBETÇİNİN ÇU-
BUGUNDAN ÇIKIYORDU

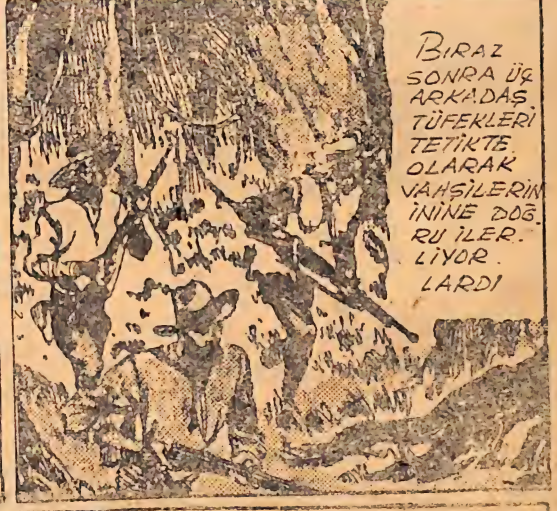
DAG KARTALI GÜRÜL
TÜSÜZCE YAKLAŞTI.
NÖBETÇİ HEM ÇUBU
ĞUNU TUTTURUYOR
HEM DE BİR AĞACIN
DALLARI ARASINA BİZ
LENMİŞ OLAN BİR AR
KADAŞI İLE KONUŞU-
YORDU
DAG KAR
TALI
ATILDI

DAG KAR-
TALI ÇOK GEC
MEDEN İRİN
CİSİNİ DE DE-
VİRDİ, ALNI
NA TABAN
CAYI DAYADI
ONU DA
KISKINIRAK
BAĞLADI

BİRAZ
SONRA ÜÇ
ARKADAŞ
TÜFEKLERİ
TETİKTE
OLARAK
VAHSİLERİN
İNİNE DOĞ-
RU İLER-
LİYOR-
LARDI

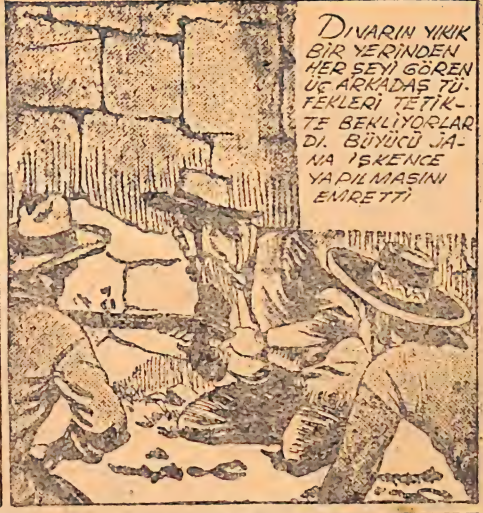

ÜÇ ARKADAŞ BİR DÜZLÜĞE
GELMİŞLERDİ ORADA KORKUNÇ
BİR MANZARAYLA KARŞILAŞTILAR
KARA PENÇE KABİLESİNİN SAVAŞ
ÇILARI YIKIK BİR DIVARIN DİBİNDE
BAĞDAŞ KURMUSLARDI. FRANK'IN
KIZ KARDEŞİ YERDE BAĞLI OLA-
RAK YATIYORDU

İSKENCEDEN
KURTULMAK İSTEDİ.
SEN KARDEŞİNİN CE-
HANELİRLERİNİ BİLDİR...

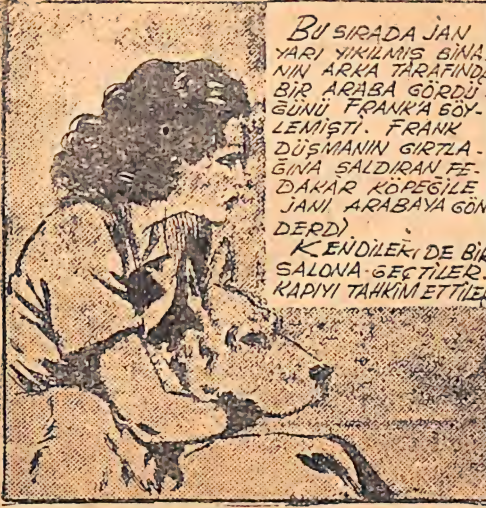
DIVARIN YIKIK
BİR YERİNDEN
HER SEYİ GÖREN
ÜÇ ARKADAŞ TÜ-
FEKLERİ TETİK-
TE BEKLIYORLAR
DI. BÜYÜKÜ JA-
NA İSKENCE
YAPILMASINI
EMİRETTİ

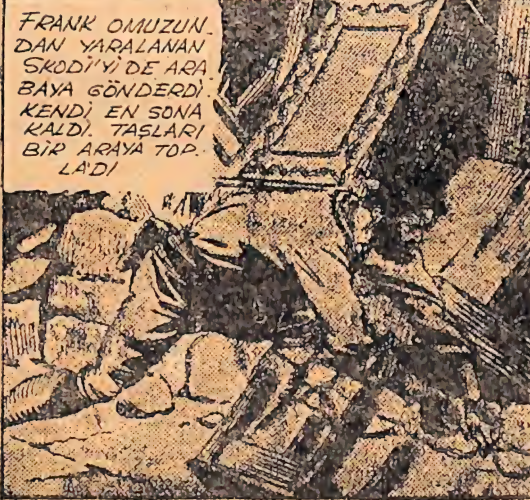
BÜYÜKÜ BİCASINI ÇERTİ. ÖNCE
KENDİSİ JANIN GÖZLERİNİ OYNAK
İSTİYORDU. FAKAT ÜSTÜSTE ÜÇ
TÜFEK PATLADI. BÜYÜKÜ JANIN
SAĞLARINDAN YAKALADIĞI ÇİRA-
DA CANISIZ OLARAK YERE YIPETİ.
ONA YARDIMA GELENLER DE
YERE YUVARLANDILAR.

FRANK FAZLA BEKLEMEDİ.
ELINE GEÇİRDİĞİ BİR DE-
MİR PARMAKLIĞI GÖKTÜ
VAHŞİLERİN ARASINA
ATILDI. İKİ TESUR ARKA-
DAŞI DA KOŞTULAR. BİR
DANIKADA JANIN BAĞLARI
GÖZÜLDÜ AĞIR PARMAK-
LIK KIR INİŞTE BİR VAH-
ŞİYİ YERE SERİYORDU.

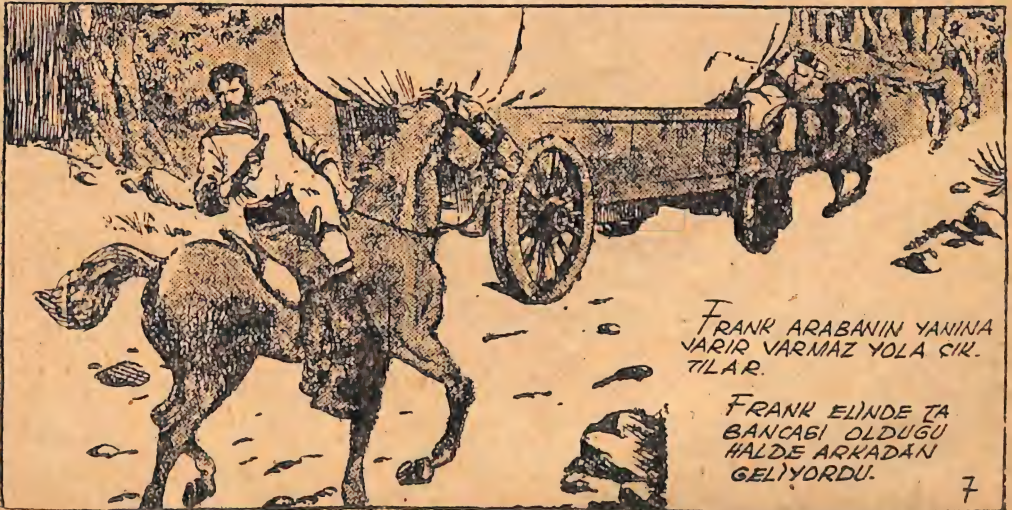
BU SIRADA JAN
YARI YIKILMIŞ BİNA-
NIN ARKA TARAFINDA
BİR ARABA GÖRDÜ.
GÜNÜ FRANK'A GÖY-
LEMİŞTİ. FRANK
DÜŞMANIN GİRTLA-
BINA SALDIRAN FE-
DAKAR KÖPEĞİLE
JANI ARABAYA GÖN-
DERDİ.
KENDİLEKİ DE BİR
SALONA GEÇTİLER.
KAPİYİ TAHKİM ETTİLER.

FRANK OMUZUN
DAN YARALANAN
SKODI'YI DE ARA-
BAYA GÖNDERDİ.
KENDİ EN SONA
KALDI. TAŞLARI
BİR ARAYA TOP-
LADI.

TOPLADIĞI
TAŞLARIN
ARASINA
DINAMİT
KOYDU.
PATLATTI
VE KAÇTI.
GÖK GÜRÜL-
TÜSÜNÜ
ANDIRAN
BU PATLA-
MADAN
SONRA
BİNA
YIKILDI.

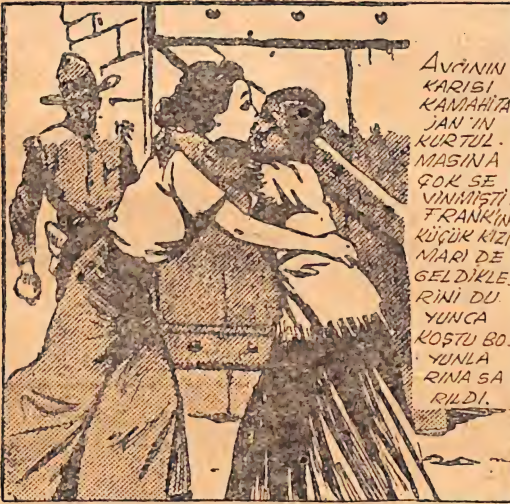
FRANK ARABANIN YANINA
VARIR VARMAZ YOLA ÇIK-
TILAR.

FRANK ELİNDE TA-
BANCASI OLDUĞU
HALDE ARKADAN
GELİYORDU.

9
AHSILER ESKE DİVARIN
YIKINTILARI ARASINDA KORKUNU
BİR ŞEKİLDE CAN VERDİLER
ANCAK BİR İKİ KİŞİ AĞIR YA
RALI OLARAK ÖLÜMDEN KUR
TULABİLMİŞTİ

FRANK VE ARKADAŞLARI HIÇ
BİR KAZAYA UĞRAMADAN ÇİFTLİĞE
VARDILAR

AVRİNİN
KARISI
KAMARITA
JAN'IN
KURTUL
MASINA
GÖK SE
VİNİŞTİ
FRANK'IN
KÜÇÜK KIZI
NARI DE
GELDİKLE
RİNİ DU
YUNCA
KOŞTU BO
YUNLA
RINA SA
RILDI.

NE YAZIKKI
CESUR AVCI
NIN OĞLU İLE
SADIK ADAMI
ALVAREZ HAY
DUTLARIN ELİN
DE ESİRDİLER

FRANK ONLARI KURTARMAK İÇİN
BİR PLAN HAZIRLAMİŞTİ YEMERTE
FİKRİNİ ARKADAŞLARINA AÇTI

İKİ KİŞİYDİLER

ÇEVİREN :

ASIM YEĞİNOBALI

Resimleyen : AFFAN

Tehlikeli bir kayanın köşesini dönen Keyv:

— Dikkat et! diye bağırdı.

Bağırdığı adam, Breterton şimdi o tehlikeli yere gelmişti. Buradaki kayalar dik, kaygındı ve aşağıda, dibinde girkir, yeşil bir su akan bir uçurum vardı. Burdan kaymak, ölmek demekti. Fakat daha ayağını kayaya uzatırken kaydı ve düşmeğe başladı. Elleri kaygan, çıplak kayada tutunacak bir yer arıyordu.

Tutunacak yer bulması bir mucize sayılabilirdi. Aşağıda deli gibi akan suya düşmek için sarfettiği gayret, adetâ insanüstü müthiş bir şeydi.

İki adama da bir ebediyet kadar uzun gelen bir dakikadan sonra tutunmağa muvaffak olabildi. Tırnakları yarılmıştı. Parmakları kanyordu.

Bir an içinde hepsi olup bitmişti. Ayağa kalktı. Şimdi Keyv de yanındaydı. Yüzü küll gibiydi. Dudaklarının kenarında köpük vardı ve alnında ter taneleri belirmişti.

Tatili geçirmek için Yugoslavya'ya gelmişlerdi.

Breterton soğuk kanlı görünmemek için hafifçe gülerrek:

— Atlattık! dedi. Bir daha sefere daha dikkatli olmalı.

— Muhakkak gittim zannettimdi. Bağırığımı duydum mu?

— Duydum.

Breterton gene gülümsedi ve dağcılığın en birinci ka-

delerinden birine meydan okuyarak çantasının cebinden tabakasını çıkardı ve bir sigara yaktı. Eherinin titremesi hal ve tavırının soğukkanlılığına hiç uymuyordu.

Keyv asabiyetle:

— Yapma! dedi.

— Hayat kısadır! Ama tatlı!

— At şu şeyi! Yolumuza devam edelim.

Fakat Breterton yerinden kımıldanmadı. Keyv de omuzlarını silkerek oturdu.

— Bizim tatili beraber geçirmemiz ne garip değil mi?

— Evet. İki tezat. Birbirimizin büsbütün zıddıyız. Sen iş yapmaktan nefret ediyorsun. Bense çalışmayı seviyorum. Sen ağır gidiyorsun, bense neticelere bir an evvel erişmek istiyorum.

Keyv, yüzünü buruşturdu. Kendinden daha küçük olan Breterton'un daha büyük mevkie tayin edildiğini hatırlamak istemiyordu. Breterton sözüne devam etti:

— Ben şılrden hoşlanıyorum. Sense şiiri sağma buluyorsun ve ruhiyat okuyorsun. Bence de ruhiyat...

— Saçmadır! Biliyorum, biliyorum. Haydi bakalım, kalkalım artık.

— Yani senin anlıyacağın, dağlardan başka müşterek bir zevkimiz yok.

Her zamanki gibi Keyv öne geçti. Breterton iyi bildiğinden ağır adımlarla ilerliyordu.

Birkaç dakika evvel Breterton'u öldürmeğe çalışmış ve muvaffak olamamıştı. Fakat biliyordu ki bir iki dakika sonra onu öldürmeğe gene teşebbüs edecek ve bu sefer muvaffak olacaktı. Hem de bu kusursuz bir cinayet olacaktı... Ne bir delil, ne bir sebep, ne de bir ip ucu bulunabilecekti. Sonra en iyisi vicdah azabı olmalıydı. Çünkü Breterton'a dokunacak değildi. Buna hacet yoktu ki!

Herkesin içinde, söylenen şeyin aksini yapmak hevesi vardır. Ruhiyat kitabının dediği gibi, küçük çocuklar, an-

neleri: «Dikkat et!» deyinceye kadar güzel güzel yürürler, sonra düşerler. Bir «Girmeyiniz» levhası en dürüst kimse-lerde bile hırsızlık temayülleri uyandırır.

O tehlikeli köşede Keyv'in: «Dikkat et!» diye bağırmaması tesirli olmuştu ama, yalık ki Breterton tutacak yer bulmuştu.

Breterton'u kandırmak kolay olmuştu. Keyv, katı bir tavırla Triglav dağına Breterton'un imkânı yok tırmanamayacağı söylemişti. Breterton yumruğunu masaya vurarak: «Pek âlâ tımarımı!» diye öyle bir bağırmıştı ki salondakiler dönüp bakmışlardı.

Keyv yanlarındaki masada oturan ve İngilizce bilen Almanların duyabileceği bir sesle: «Gelmesen daha iyi dostum,» demişti. «İstersen ben de çıkmam.»

Keyv'in takındığı yüksekten bakır gibi tavrı, istenilen neticeyi vermiş, Breterton'u büsbütün heveslendirmişti.

Keyv o sırada yanlarına gelmiş olan bir tüccara: «Söyleyin bu deli adama da Triglav'a tırmanmağa teşebbüs etmesin,» demişti.

Breterton kıpkırmızı kesilmiş ve sınırlı bir sesle: «Kararımı verdim,» demişti.

Breterton'un sesi, Keyv'in düşüncelerini dağıttı. Bir dakika kadar bir zaman Keyv cevap vermedi.

Oturdular. Breterton gözlerini dağlarda gezdiriyordu.

— Tuhaf! dedi. Neden bilmem, insan burada hem küçülüyor, hem büyüyor. Şu zirvelerde korkunç bir şey var. İnsan, yanlarında cüce gibi kalıyor. Ama aynı zamanda kalbe bir genişlik, bir coşkunluk veriyor.

Sonra Keyv'e dönerek: — Sen ve ben gibi birbirinin zıddı olan iki insanı çekmeleri, daha tuhaf, diye ilâve etti.

Kalktılar. Keyv: «İkimizi de geçen başka bir şey var ki, o daha da tuhaf,» diye düşünüyordu. Keyv'in nişanlısı Coys Lester: «Co Breterton

çok sevimli ve cazip bir çocuk,» demişti. «Bir müddet hanginizi daha çok sevdiğime karar veremedim. Sonra seni seçtim. O da şöyle sormuştu: «Nasıl seçtin Coys? Yazıysa Breterton, turaysa Keyv! Öyle mi? Neyse doğruyu söylemek lâzım gelirse Breterton'da ne bulduğunu anlıyamıyorum. Onun gibi rakibim olması benim için bir hakarettir.» «Yo canım! Gayet sevimli bir çocuk. Hem de öyle akıllı ki!»

Coys'un bu sözleri Keyv'i uzun uzun güldürmüştü. Breterton para yapmak bahsinden başka hiç bir şey de akıllı değildi. Parasını Coys'a bırakması! Keyv bu onun kafasına sokmak için ne kadar uğraşmıştı. Önce vasiyetname yapmayı sevmiğini söylemişti. Bunun üzerine Breterton derhal vasiyetname yapmanın elzem bir vazife olduğunu ve ihmal edilmemesinin lâzım geldiğini söylemişti. Günlerce süren uzun münakaşalardan sonra Keyv yumuşamıştı. Vasiyetnamenin elzem bir şey olduğunu kabul etmiş fakat parayı en yakın akrabalara bırakmanın hiç de hoş olmadığını ileri sürmüştü. Bunun üzerine Breterton insanın parasını istediğine bırakabileceğini iddia etmiş ve bunu isbat için herşeyini Coys'a bırakan bir vasiyetname çıkarmıştı.

Bu Yugoslavya seyahati, bu tırmanış, hep Keyv'in plânıydı. Fakat ilk adımları da ima Breterton atmıştı.

Breterton keşki ölmüş oluydu. Ya bu sefer de bir talihsizlik olur da Breterton kurtulursa?

Keyv, bu kötü düşünceleri zihninden sildi. Bir daha sefere Breterton tutunacak yer bulamayacaktı. Fakat! Dikkat! diye bağırarak için en iyi yer neresiydi? Keyv, birdenbire hatırladı. Kredarka'ya çıkmazdan evvelki buz nehri! Bu buz nehri yüksek bir uçurumun kenarında sona eriyordu. Keyv uçurumun dibinde anaforlar çevirip kö-

pürerek akan suyu görür gibi oldu; sonra buzun düz sathında tutunacak yer arıyarak ve çarpına çarpına kayıp giden Breterton'u... Evet, en iyi yer burasıydı. O köpüklü suya düşen adamın cesedi, bir daha imkânı yok bulunamazdı.

Bu kararı verince içine bir sükûnet ve yasıyacak bu kadar az zamanı kalmış olan adama karşı da bir merhamet doldu. Acele etmeğe ne lüzum vardı! Varsın biçare her anın doya doya tadını çıkar-sın! Dünya yüzünde geçire-

durmuş, çığlık çığlığa bağırıp duruyordu. Atmacanın kazanacağı muhakkaktı. Fakat en son dakikada arkadaşlarının S. O. S. çığlığını duymuş olan bir karga sürüsü uçageldi ve hemen atılıp atmaya kaçtı.

Keyv gülerек:

— Atmacaya güzel bir sürpriz oldu, değil mi? dedi.

Breterton gözlerini onun yüzüne dikmişti.

— Son gülen, iyi güler demişler, diye cevap verdi. Coys'dan haber var mı?

— Hayır.

Keyv, yüzünü buruşturdu. Breterton Coys'un ismini anmasaydı iyi olacaktı. Şu iş bir bitseydi de hepsi de kurtulsaydılar! Breterton:

— Eh gitsek mi artık? dedi. Yüzü solgundu ve gözleri dehşet doluydu.

— Buz nehrine ne kadar kaldı? diye sordu.

— Beş dakika.

Keyv, gözlerinin yandığını ve kalbinin vahşi, intizam-sız, çılgın gibi vurduğunu hissediyordu. Bu iş çabucak olup bitmeliydi. Soğukkanlılığını kaybetmeğe başlıyordu.

ceği son sabahın bütün zevkine ersin.

— Bak!

Keyv, uzak tepelerin arasında bir peri köprüsü gibi uzanan alayımı semayı işaret etti.

Bir atmacayla bir karga arasındaki mücadeleyi seyretmek için oturdular. Atmaca süzülüp halkalar çevire rek iniyordu. Karga ise bü yülenmiş gibi olduğu yerde

Gözünün önüne buzda kayan ayaklar, tutunacak yer arayan eller, düşen bir vücut geliyordu.

Buz nehrinin kenarına gelene kadar ses çıkarmadılar. Bu, üstü bir kar tabakasıyla kaplı yeşilimtrak buzdan bir nehirdi. Topuklarını kara iyice bastıra bastıra yürüdükten sonra nehri geçmek kolaydı. Ama bir de ayak kaydı mı!

Keyv, önce ayağının ucuyla karları deneyip sonra dikkatle basa basa ilerledi. İşte, Breterton şimdi kendisinin durduğu yere gelince, Keyv dönecek ve bağıracaktı:

— Dikkat et!

Breterton'un dehşet dolu çığlığı, karlı tepelerin sessizliğini yırttı. Keyv, şiddetle ilerledi, elinde olmadan arkasına döndü ve muvazenesini kaybetti. Buz nehrinin düzgün sathında elleriyle tutunacak bir yer arıyarak deli gibi çırpına çırpına kaydı, kaydı...

Breterton, büyümüş gözlerle onun kayışını seyretti.

DİLSİZ ŞAHİT

(Geçen haftadan devam)

Çiftliğe geldiği vakit, Jason Grant'ın katledildiği odaya girdi. Torbayı açtı ve paraları saydı: Tam ikibin dolar... Şimdi ne yapmalıydı? Katil, gayet kurnaz dayranmış, ufak bir iz dahi bırakmamıştı. Acaba hakikaten Carter, bu parayı yolda mı bulmuştu?

Hava kararıyordu. Masanın üzerinde duran petrol lambasını aldı, bir yandan da mırıldanıyordu:

— Ah bu lâmbanın dili olsaydı da şu yirmidört saat içinde etrafında olanları bize anlatabilseydi.

Birden gözleri parladı. Lâmbayı tuttu, gevirdi, dikkatle baktı. Sonra köşede duran petrol dolu tenekeyi ka-

pip lâmbayı doldurdu, yaktı. Heyecandan bütün vücudu titremekte idi. Lâmbanın ışığında, kol saatine baktıktan sonra, dışarı fırladı ve Nan Peters'in kulübesine gitti. Onunla konuştu, sonra tekrar Jason Grant'ın evine döndü. Lâmba hâlâ yanıyordu.

Sabah oluyordu. Martin Arden, hâlâ lâmbanın başında idi. Nihayet lâmbanın ışığı azaldı ve söndü. Martin Arden, kol saatine bir kere daha baktıktan sonra, kitabı bıraktı, lâmbayı sarıp şehrin yolunu tuttu.

Öğleye doğru şehre vardı. Doğruca mahkemenin olacağı yere gitti. Anson Renshaw, Hiram Carter, Sam Small ve Şerif orada idiler.

Az sonra muhakeme başlamıştı. Hâkim, Martin Arden'e dönerek:

— Söyliyeceklerinizi bekliyoruz Mister Arden, dedi.

Martin Arden :

— Cinayet, evvelsi gün öğleden sonra saat üçbuçuk ile dört arası işlenmiştir, dedi. Bunu size şu lâmba ispat edecek. Dün akşam Jason Grant'ın evine gittiğim vakit, Lâmbanın fitili hâlâ yanıyordu idi. Saat onbir buçukta söndü. Lâmbayı doldurup tekrar yaktım. Sekiz saat sürdü. Bu hesaplama cinayetin, demin söylediğim saatte işlenmiş olduğu anlaşılıyor.

Yargıç:

— Lâmbanın dolu olduğunu nereden biliyordunuz? diye sordu.

— Akşam Nan Peters'in yanına giderek sordum. Jason Grant'ın odasına gittiği vakit lâmbayı kendi eliyle doldurmuş.

Yargıç tekrar sordu:

— Lâmbayı kim yakmış olabilir?

Martin Arden, Anson Renshaw'ı göstererek:

— Mister Renshaw! dedi.

Anson Renshaw, hiddetle yerinden fırladı:

— Ben mi? Dikkat edin.

Mr. Arden!.. diye bağırıldı.

— Siz yaktınız. Çiftliğiniz, Grant'ın çiftliğinden altmış kilometre uzaktadır. Bir insan, atla bu mesafeyi bu kadar kısa bir zamanda gidip gelemez. Sabahleyin saat sekizde gene geldiniz.

Yargıç:

— Katil, Hiram Carter ve Nan Peters de olabilir, dedi.

— Doğru. Fakat Hiram Carter ve Nan Peters, en aşağı altmış yaşlarını aşmış kimselerdir. Jason Grant gibi, otuziki yaşında sağlam bir adamı göğsünden vuramazlar.

Bu sırada yakalanacağını anlıyan Anson Renshaw, silâhını çekmiş ve Martih'i nişanlamıştı. Fakat bunu farkeden Arden, derhal silâhını çekip ateş etti. Renshaw'nın silâhı patladı ve Hiram Carter acı bir çığlık atarak yere yuvarlandı. Vurulmuştu.

Martin atıldı, Renshaw'ı yakaladı. Renshaw yakalandığını anlayınca suçunu itiraf etti:

— O gün yanıma ikibin dolar alarak, Jason Grant'tan ormanı almağa gittim. Grant, parayı aldıktan sonra tabancasını çekti. Mukaveleyi henüz imzalamamıştı. Masayı üzerine ittim kavgaya tutuştuk ve onu kalbenden bıçaklayıp parayı da alarak kaçtım. Fakat yolda parayı düşürmüştüm. Bunun farkına varınca tekrar çiftliğe döndüm. Lâmbayı yaktım. Çıkararak onu söndürmeği unuttum.

Anson Renshaw ile Sam Small hapishaneye giderlerken, Slay ile Martin Arden de çiftliğin yolunu tutmuşlardı.

Saly, gözlerinin yaşını silerken:

— Yazık, diyordu. Artık yapayalnız kaldım. Siz de gideceksiniz.

Martin Arden:

— Hayır, diye cevap verdi. Yanılıyorsunuz. Ben gitmiyeceğim. Daima, yanınızda, ömrümün sonuna kadar yanınızda kalacağım.

**GARBIN
EN BÜYÜK
AŞK
ROMANI**

Etraf sessizdi. Bizden başka herkes uykuya çekilmişti.

Birdenbire irkildim. Karanlıklardan, dağlardan gelen bir sesin

— Jane, Jane! diye bağırdığını işittim. Genç papazın kollarından kurtularak:

— Geliyorum! diye haykırdım. Ve karanlıklara daldım

ANKARA
CAD. 36

★
**YILDIZ
ROMANLAR**
★

İKİNCİ BASKISINI YAPAN VE KISA BİR ZAMANDA İKİNCİ BASKISINDAN DA PEK AZ KALAN YAYINEVİNİN BÜYÜK YILDIZ ROMANLAR SERİSİNİN İLK KİTABI OLAN BU GARBIN EN BÜYÜK, EN GÜZEL AŞK VE HİS ROMANINI ALIP OKUDUNUZ MU? OKUMADINIZSA MUHAKKAK ALINIZ VE OKUYUNUZ. ÇÜNKÜ BİTMEK ÜZERE OLAN BU ESSİZ ESER HEM SİZİN, HEM DE KÜTÜPHANENİZİN BÜYÜK BİR EKSİĞİ OLACAK.